

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 43552-11-17 זהבי נ' שטייף

לפני כבוד השופטת בכירה אושרי פרוסט-פרנקל

התובע: נתן זהבי

נגד

הנתבעת: הדס שטייף

מיני-רציו:

* בית המשפט קיבל תביעת לשון הרע שהגיש שדרן רדיו, כנגד עיתונאית, והורה לה לפצות אותו לאחר שפרסמה ברדיו עדויות שהגיעו אליה על הטרדות מיניות שכביכול ביצע התובע כלפי נשים.

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

* נזיקין – הגנות – אמת בפרסום

* נזיקין – הגנות – הגנת העיתונאות האחראית

* נזיקין – הגנות – הגנת הפרסום המותר

* נזיקין – הגנות – תום-לב

התובע – שדרן רדיו, הגיש כנגד הנתבעת – עיתונאית, תביעת לשון הרע בעקבות דיווחים שפרסמה בגלי צה"ל אודות תלונות שהגיעו אליה מצד מספר נשים הטוענות כי התובע ביצע בהן עבירות מין חמורות.

בית המשפט קיבל את התביעה בחלקה ופסק כלהלן:

לנתבעת לא עומדת הגנת העיתונאות האחראית. לא מדובר בהגנה מוחלטת בכל פרסום ופרסום, ורק עבודה עיתונאית אחראית, יסודית ומקיפה תהווה יסוד מהותי להגנה האמורה. בין היתר, נדרש העיתונאי לערוך בירור מקיף ויסודי עובר לפרסום, וכן עליו לבקש את התייחסות הנפגע הפוטנציאלי לפרסום.

במקרה זה, מדובר בפרסומים קשים, מכפישים ומבזים שמצביעים על התובע כעל עבריין מין כמעט סדרתי.

הנתבעת נהגה בחוסר תום לב בפרסום סיפורים שסופרו לה על ידי נשים, וזאת מבלי לבדוק את אמיתותם בכלים העיתונאיים המתבקשים עובר לפרסום, באופן חסר מידתי לחלוטין ותוך שהיא חוזרת על הפרסומים שוב ושוב. כמו כן, פרשנותה בכלי התקשורת השונים חרגה באופן לא מידתי מהעדויות שהובאו כהווייתן, ושוללת אף היא את הגנת האמת בפרסום. העדויות עצמן אינן מוכיחות ברף הראייתי הנדרש את המשמעות המיוחסת להן, ולכן לא עומדות לנתבעת הגנות החוק.

יש לדחות את טענתה של הנתבעת כי גם אם היו אי דיוקים בפרסומים עדיין עומדת לה הגנת אמת דיברתי. פרשנות האירועים בכלי התקשורת אינה "פרט לוואי" שאין בו כל פגיעה של ממש, וטענה

להיקף עדויות שאינו קיים, אי דיוקים קיצוניים באשר לאירועים, העצמת הפרסומים וחזרה עליהם בתכנית שונות תוך מתן קונוטציות פליליות – אינם יכולים להיחשב כפרט לוואי שאינו משפיע על תפיסת הציבור.

גם השימוש החוזר במילה "לכאורה" אינו יכול להועיל לנתבעת כמי שנזהרה בפרסומיה; יש לדחות את טענתה של הנתבעת לפיה התקיים במקרה זה "עניין ציבורי" שהצדיק את הפרסומים. דווקא בפרסום מעשים מיניים כה חמורים ולכאורה רבים, ובמיוחד לגבי אנשי ציבור, האינטרס הציבורי מצריך להימנע מהכפשה כה חמורה ולא מידתית של אדם טרם עריכת בדיקה ראויה. זאת, בעיקר כאשר מדובר במעשים שהתרחשו לפי הנטען לפני עשרות שנים ואין מדובר באדם המהווה סכנה לציבור או שהורשע בעבירות מין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-17 ז'הבי נ' שטייף

לפני כבוד השופטת בכירה אושרי פרוסט-פרנקל

התובע: נתן ז'הבי

נגד

הנתבעת: הדס שטייף

פסק דין

1. לפני תביעה כספית על סך 1,800,000 ש"ח מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה, 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") שהגיש התובע, מר נתן ז'הבי, כנגד הנתבעת, גב' הדס שטייף בגין פרסומים (שיפורטו להלן) שפרסמה הנתבעת בתקשורת.
2. התובע, עיתונאי ושדרן רדיו ותיק ומוכר יליד שנת 1946 המשדר תכניות רדיו שבועיות, חתן פרס סוקולוב לשנת 2000 על עבודתו העיתונאית ותרומתו לחברה, זוכה פרס "בזכות" בהיותו לוחם למען נכים ומוגבלים בחברה, חתן פרס תנועת אומ"ץ הנאבקת למען מנהל תקין וצדק חברתי.
3. התובע טוען בכתב התביעה, כי הוצג בפרסומים שפרסמה הנתבעת, כעברייך מין סידרתי ומסוכן, כאנס, כפוגע מינית, מבצע מעשים מגונים, פדופיל שמטריד נערות ועוד. לטענתו, מדובר בלשון הרע לצרכי "רייטינג צ'הוב" ונגרם לו נזק רב, מה עוד שהינו איש ציבור.
4. הפרסום הראשון, שבעקבותיו באו פרסומים נוספים, הינו מיום 12.11.17, כאשר שידרה הנתבעת בתחנת הרדיו גלי צה"ל ידיעה לפיה טלפנה אליה אישה וטענה ש 15 שנה קודם לכן יצאה עם אחותה וחברה לבר שהתובע התיישב לידה, החמיא לה, והתובע התנפל עליה ב"נשיקה צרפתית" בכוח, בניסיון להכניס את לשונו לפיה, היא התנגדה, והוא הלך. לאחר הפרסום הראשון, פרסמה הנתבעת 12 פרסומים חדשים שיפורטו בהמשך, שמהותם מעשים חמורים וקשים המיוחסים לתובע כולל אונס והטרדות מיניות.
5. התובע העיד על עצמו שהינו בן 72, רווק, שחי חיים חברתיים תוססים, והיו לו מערכות יחסים לאורך שנים רבות. לדבריו, סגנונות הדיבור שלו משתנים בהתאם לפורום בו נאמרים כאשר במסגרת תוכניתו ברדיו הנו בוטה בנושאים מסוימים, בעיקר בנושאים חברתיים שקשורים לעזרה לאנשים. התובע העיד שאין לו בעיית אלכוהול ושתייה ומעולם לא היה במרכז גמילה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 43552-11-17 זהבי נ' שטייף

בחקירתו אישר שהיו מקרים שמצא את עצמו בבתים של נשים ולא ידע מה קרה. "אמרתי שלפעמים הגעתי למצב שהייתי בבית שיכור התעוררתי ולא ידעתי מי נמצאת על ידי. שאני קם בבוקר ואני לא זוכר איפה הייתי ואיפה השארתי את האוטו גם. כל האירועים האלה שתיארת שאני אמרתי, זה מדובר כשאני הייתי בבית שלי. לא מדובר על מקום ציבורי", (ע' 46 ש' 10-1). לדבריו, הוא היה הראשון שהחל בעיתונות את קמפיין "ME TOO" וחשף שבגיל 12 עבר שתי התקפות מיניות, ולכן פועל נגד פדופילים ואנסים, עמד בראש מאבק נגד סוחרים נשים ולכן העובדה שמייחסים לו "פדופיל, מניאק, עברייני" מרתיחה אותו.

6. לגבי כל הפרסומים נשוא תביעה זו (שכאמור יפורטו להלן), העיד התובע, כי תגובתו הראשונה הייתה שאינו יודע במה מדובר, לא נאמר לו דבר ולא הוסבר לו, "זרקו עליו פצצה" וניתנה לו אפשרות להגיב עד הבוקר מבלי שהועבר אליו כל מידע. לטענתו, גם לאחר שהושמעו הפרסומים, לא נאמר לו מתי טוענות אותן נשים שהיו האירועים ופרט לשם אחד, כל השמות אינם מוכרים לו ולא ידע במה מדובר. לדבריו, אינו יודע מי המצהירות, אינו מכיר אותן למעט מקרה אחד, שבו התכתב עם בחורה באינטרנט ולא היה בהתכתבויות שיחות אינטימיות ומיניות. בנוסף, כך העיד התובע, לא ידע מי היא א"כ, אך הגיע לאוזניו שהיא טוענת ברבים (בברים בתל אביב) שהגישה נגדו תלונה. לדבריו, הוא ראה תמונות שלה באינטרנט, אך אינו יודע מי היא.

7. התובע טוען שהנתבעת, כאשת תקשורת, חייבת לבדוק לפרטי פרטים כשמדובר בלשון הרע, וכפי שהוא כעיתונאי נהג לברר סיפורים, היה עליה לקחת את העדה למכונת אמת, לבדוק במקום שבו לטענתה התרחשו הדברים, עם בעל המקום ואם נכחו אנשים נוספים, לחפש אם יש מצלמות, ולדבריו יש חוקים באתיקה העיתונאית ואין לסקר ללא בדיקה.

8. הנתבעת הינה עיתונאית וכתבת מכובדת, לענייני משטרה בגלי צה"ל, טוענת שהיא ידועה בחשיפת הטרדות מיניות מצד בכירים בעולם התקשורת, הבידור, אנשי ציבור בכירים, קציני משטרה וצבא. לטענתה, בפרסומים נשוא תביעה זו, עומדות לה ההגנות שבחוק וטענותיה מגובות בעדויות נשים שונות שלטענתן נפגעו מהתובע, והביאו את סיפורן בפניה, ובעדויותיהן יש לכאורה טענות להטרדה מינית ויש בהם כדי לשמוט את הקרקע תחת תביעה זו, ולהפוך את הפרסומים כראויים מבחינה תקשורתית וציבורית.

9. הנתבעת טוענת, כי טרם פרסום סיפורי הנשים, היא ביצעה בדיקה עיתונאית מקיפה ומקצועית, ומוסיפה כי לאור קמפיין "ME TOO", החושף מעשי הטרדה בארץ ובעולם שלא נחשפו מעולם נפתחות חקירות פליליות נגד מטרידים. הנתבעת מאשרת, כי פעלה במקרה זה תוך שימוש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 זהבי נ' שטייף

בגישה הקלה שיש לה לתקשורת בהיותה עיתונאית וכי מצופה מעיתונאי להציף תופעות שליליות, תוך שהעיתונאי נוהג בזהירות ואחריות, (ס' 11 לכתב ההגנה). לטענתה, פעלה כעיתונאי סביר וביצעה את כל הבדיקות לפני הפרסום כדי לוודא שמדובר בסיפורים עם בסיס במציאות, וטרם פרסום העדות הראשונה בעניין התובע, בדקה שקיימות עדויות נוספות נגד ועומדות לה הגנת "תום הלב", "אמת דברתי", לעניין לציבור לגבי עדויות על מעשיו הפסולים של התובע, אשר מציג עצמו כ"אביר זכויות החלשים" והכתבות מספרות את סיפורי הנשים. לטענתה, היא האמינה לאמיתות הפרסום ומילאה חובתה העיתונאית וגם אם אמיתות הפרסומים לא תוכח, עומדת לה הגנת עיתונות אחראית.

דין והכרעה

10. עסקינן בתביעה שהוגשה מכוח חוק איסור לשון הרע, ואין עסקינן בתובענה פלילית. הגם שבענייננו התובע הגיש את התביעה כנגד הנתבעת, לא ניתן היה להתעלם מהרושם כי חלק מהעדות התייחסו אל התובע כנאשם וחלקן בעדות הגדירו אותו כנאשם. במסגרת פסק דין זה נבדקים האירועים לאור חוק איסור לשון הרע תוך בחינת ההגנות שבחוק. מדובר באירועים נטענים משנות ה-80, ה-90 ותחילת שנת 2000, שלגביהם מעולם לא הוגשה תלונה במשטרה, וממילא אף לא אחד מהאירועים עבר בחינה שיפוטית בערכאה כלשהי.

11. בפסיקה עניפה שנדרשה לניתוח עוולת לשון הרע, הודגש כי זכות אדם לשמו הטוב, הוכרה בשיטת המשפט הישראלית עוד מתחילת דרכה. באחד מפסקי הדין הראשונים שניתנו על ידי בית המשפט העליון נקבע, כי "כל עוד קיים חוק המכיר בזכותו של אדם ששמו הטוב לא יוכתם, הרי הציבור כולו מעוניין בכך שזכות זו תכובד ולא תפגע" (ע"א 90/49 בנטוב נ' קוטיק, [פד"י ה' 593, 597](#)). זכות זו נטועה במקורות עבריים והעיקרון שהשתרש באופן הכי נרחב הינו זה שצוין במגילת קוהלת - "טוב שם משמן טוב" (קוהלת ז' א' (א)).

12. בע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין-אורבך (2012) נקבע: "חוק איסור לשון הרע משקף את האיזון שאותו קבע המחוקק בין זכות היסוד לחופש הביטוי לבין זכות היסוד לשם טוב. ההגנה על שמו הטוב של הנפגע מעוגנת באיסור על פרסום לשון הרע ובקביעה כי במקרים מסוימים תהא בלשון הרע משום עבירה פלילית או עוולה אזרחית. בה בעת נדרש החוק שבא להגן מפני לשון הרע גם לצורך להבטיח את חופש הביטוי, והדבר בא לכלל ביטוי ברשימת ההגנות וברשימת הפרסומים המותרים המנויים בפרק ג' לחוק" ().

13. המסגרת הנורמטיבית

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") קובע כי:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552 זהבי נ' שטייף

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

סעיף 2 לחוק מגדיר פרסום וקובע, כי:

- "(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
- (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
- (1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
 - (2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע."

במסגרת סעיף 3 הודגש כי "אין נפקא מינה, אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה".

14. ניתוח עוולת לשון הרע ובפרט טענה לפגיעה בשם הטוב המולידה עוולה בניזקין ומזכה בפיצוי, בנוי מארבעה שלבים: **בשלב הראשון** יש לפרש את הביטוי בהקשר אובייקטיבי ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. התבטאות מהווה לשון הרע מקום שקיימת אפשרות אובייקטיבית, כי פרסומה עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם. משמעות הפרסום נלמדת מתוכו, היא מתפרשת על-פי המובן הטבעי והרגיל של הלשון כאמור (פרשנות מילולית) ועל-פי הקשר הדברים בו היא נאמרה. (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2), 333, 338; ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל, פ"ד לא(2), 281, 293). **בשלב השני**, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. **בשלב השלישי**, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. **בשלב הרביעי** והאחרון, וככל שהפרסום ממלא אחר תנאי שלושת השלבים הקודמים, יש לבחון את שאלת הסעדים, והפיצוי הראוי לתובע (ע"א 89/04 יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (2008)).

15. על האבחנה בין החלופות השונות המנויות בסעיף 1 לחוק עמד בית המשפט העליון בע"א 1104/00 **אפל נ' חסון** פ"ד נו (2) 607 וקבע כי החלופה הראשונה סעיף 1 לחוק המדברת על השפלת אדם בעיני הבריות הינה בבחינת 'חלופת סל רחבת היקף', בעוד שלוש החלופות הנוספות הן ספציפיות. כן, נקבע בפסק הדין האמור כי הוכחת פרסום אשר יש בו לשון הרע לא מחייב פגיעה או גרימת נזק ודי שהנפגע יוכיח כי הפרסום "עלול" היה לפגוע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

- כב' השופט עמית קבע בעניין "אילנה דיין": "בחירת כל אחד מהשלבים לא נעשית באופן "סטרילי" במנותק מהשלבים האחרים" ושניתן לומר שיש "מקבילית כוחות" בין השלבים השונים – ככל שהביטוי או הפרסום הפוגע הוא עוצמתי יותר, כך יידרש יותר בשלב ההגנות הקבועות [בסעיפים 14 – 15](#) לחוק ולהיפך.
16. מצאתי להעיר כי במסגרת פסק הדין לא התעלמתי מכך שהפרסומים נעשו במסגרת רוחו של קמפיין "ME TOO". בתקופה זו עולות מעת לעת טענות בדבר מעשה הטרדה מינית או מעשים לא ראויים אחרים, אשר מתייחסים לאירועים שלא הבשילו לכדי חקירה ו/או כתב אישום וממילא שאינם כאלו שהובילו להרשעה, ולעיתים, כמו בעניינינו, אף לא הוגשה תלונה בגינם. בבחינת הפרסומים התייחסתי גם לצורך והחובה בשמירה על שמו הטוב של אדם ובקיום הוראות החוק. יש להיזהר פן המסגרת החברתית והתנהלות תקופתית, ככל שתהיה תהיה מבורכת, לא תביא לשטף הפוגע וסוחרף עמו תוך פגיעה שאינה מוצדקת בשמו של אדם.
17. על מנת לחזק את ערכי חופש הביטוי, ההגנה על הפרט ואף המסגרת החברתית והתקופתית לה טוענת הנתבעת- קמה חובה לשמור גם על כך שהמסגרת לא תיפרץ. יפים לעניין זה קביעת בית המשפט העליון (כב' השופט עמית) בעניין "יגאל סרנה": "...רוצה לומר כי מתן חסינות לפרסום בפייסבוק מפני איסור לשון הרע, משקפת גישה רומנטית-משהו כלפי כיכר השוק הוירטואלית על ההמולה השוררת בה, ריחותיה וצבעיה. קבלת גישתו של בא כוח המבקש לגבי זירת הפייסבוק משמעה התרה מוחלטת של הרסן, ובמקום שכיכר השוק תוצף באלף פרחים של חופש הביטוי, עלול דווקא הניחוח הכבד של מי השופכין שעלו על גדותיהם להשתלט על השיח. איסור לשון הרע, על מכלול החסינויות וההגנות שבו, תוך יישומו המושכל והתאמתו לעידן המודרני – כולל ההתחשבות בטיב הפרסום ובזירת הפרסום בבחינת "המדיום הוא המסר" – יש בו כדי לאזן בין מוכרי הפרחים בכיכר השוק לבין אחרים, שמרכולתם גסה ודברי הבלע והכזב שלהם מבקשים למלא את החלל". (ראו רע"א 1688/18 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (15.4.18)).
18. על איוון זה עמדתי בהרחבה במסגרת החלטתי מיום 18.10.18 בבקשה לצירוף "איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית" להליך במעמד של ידיד בית המשפט. רוח התקופה אינה יכולה לשנות ו/או לעוות בחינת האירועים כאשר לפני תביעת לשון הרע ויש לבחון את טענות הצדדים בהתאם לחוק איסור לשון הרע.
19. במקרה נשוא תביעה זו אין חולק שהיה פרסום, לא יכולה מחלוקת שהאמירה שהתובע הטריד מינית וביצע מעשים חמורים מהווה לשון הרע בעיני האדם הסביר והשאלה הינה, האם עומדות לנתבעת ההגנות שבחוק, שעיקרן לעניינינו הן "אמת דיברתי" ו"תום לב במסגרתו נבחנת גם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

עיתונות אחראית". (סעיפים 14 ו-15 לחוק איסור לשון הרע). יוער כי הנתבעת מאשרת (ס' 11-12 לכתב ההגנה) שראוי ומצופה מעיתונאי שישתמש בבמה הנגישה לו, אך גם מוטלת עליו אחריות גדולה.

יוער כי בשל העובדה כי לאורך ההליך הוטל חיסיון על שמות העדות, בפסק הדין שמות העדות נרשמו בראשי תיבות.

בדיקה עיתונאית ראויה, מהי?

20. ס' 4 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות קובע: "לא יפרסם עיתון ועיתונאי ביודעין או ברשלנות דבר שאינו אמת, אינו מדויק, מטעה או מסלף". סעיף 5 לתקנון האתיקה קובע: "לפני פרסום ידיעה כלשהי, יבדקו העיתון והעיתונאי את נכונותה במקור המהימן ביותר ובזהירות הראויה לפי נסיבות העניין". דהיינו, על העיתונאי המפרסם לפנות אל התובע, עובר לפרסום ולדרוש התייחסותו כמי שעלול להיפגע מהפרסום.

21. כב' השופט אביים ברקאי סקר את הנושא בת.א. (ת"א) 45718-11-12 אריה רוטר נ' מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ (3.1.18)). הגנת סעיפים 15(2) ו-15(4) לחוק איסור לשון הרע קובעים כי: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:.....

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

22. דהיינו, בפתחה של ההגנה עומדת דרישת תום הלב, שבלעדיה לא ניתן להמשיך לדון בחלופות השונות של סעיף 15 לחוק. טרם בדיקת הטענות יש לעמוד על תום הלב של המפרסם כעיתונאי אחראי.

בעניין "אילנה דיין" קבע כב' השופט ע' פוגלמן לאחר שדן ארוכות בזכות לחופש הביטוי אל מול זכות לשם טוב. שתי זכויות יסוד אלה מתנגשות ביניהן "....התיבה "חובה מוסרית או חברתית" המופיעה בסעיף 15(2) לחוק היא "רקמה פתוחה" שעל בית המשפט ליצוק בה תוכן בהתאם לאיזון הראוי בין הזכויות, הערכים והשיקולים המתנגשים.....לטעמי, מדובר בהרחבה ראויה ונדרשת, אך יש לאזנה באמצעות הצבת חסמים שימנעו את ניצולה לרעה. הפתרון הראוי בעיניי הוא הגנה על פרסום בתום לב של כלי תקשורת שיש בו עניין ציבורי משמעותי, כאשר זה פורסם תוך עמידה בסטנדרטים מחמירים של עיתונות אחראית"....."להשקפתי, פרשנות זו תשקף נכונה את האיזון הראוי בין הזכויות והערכים המתנגשים. מצד אחד, היא תיתן מענה לחשש מפני "פריצת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 43552-11-17 זהבי נ' שטייף

סכר" על ידי פרסומים בלתי אחראים ורשלניים תוך פגיעה בלתי מידתית בזכות לשם טוב ולכבוד. רק מפרסם שיוכיח כי פעל בהתאם לסטנדרטים מחמירים של זהירות עיתונאית, ועשה כן בתום לב, יוכל לחסות תחת ההגנה". (ההדגשות אינן במקור).

23. עוד קבע כב' השופט ע' פוגלמן, כי עיתונות אחראית וזהירה תבחן על פי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה בנקודת הזמן בה פורסמו הדברים. במסגרת זו הוצעה רשימת מבחנים הנסמכים בין היתר על כללי האתיקה של העיתונאים (ראו שם בעמ' 95 ואילך), וביניהם: פרסום תוך הסתמכות על מקורות מהימנים ורציניים, פרסום תוך נקיטת אמצעים סבירים לשם אימות העובדות המופיעות בפרסום, אמונת המפרסם באמיתות העובדות, טון הפרסום וסגנונו, הצגה הוגנת ומאוזנת של עובדות הפרסום, פרסום תגובתו של הנפגע ותמצית גרסתו. יוער כי תנאים אלו התקבלו ואומצו על ידי הנשיא גרוניס (בתוארו אז) בדיון נוסף "אילנה דיין". בנוסף מפנה פסק הדין אל סעיף 5 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות לפיו: "לפני פרסום ידיעה כלשהי יבדקו העיתון והעיתונאי את נכונותה כמקור המהימן ביותר ובהירות הראויה לפי נסיבות העניין".

24. בעניין "חננאל רחמים" קבע כב' בית המשפט המחוזי: "מבחנים אלה אינם ממצים, ואינם צריכים להתקיים במלואם בכל מקרה נתון, שכן המשקל שיתן בית המשפט למבחן כזה או אחר יושפע אף הוא מנסיבות המקרה. כל למשל, ככל שלשון הרע הנכללת בפרסום היא חמורה ופוגענית יותר ביחס לשמו הטוב של אדם, אפשר שתידרש עמידה דקדקנית יותר באמת המידה של "עיתונות אחראית". (ראו ע"א 3209/09 חננאל רחמים מגד דיין נ' יאיר לפיד, פסקה 22 לפסק הדין (26.10.15)). 3 בדיון נוסף "אילנה דיין" קבע כב' השופט עמית: "יש להעמיד את אחריותו של העיתונאי באותו מישור כמו בעלי מקצוע אחרים, כך שעיתונאי ימצא חייב בעולת לשון הרע, מקום בו סטה מסטנדרט הזהירות הנוהג על פי עולת הרשלנות. בחינת העיתונאי הסביר תיעשה הן במישור העובדתי-תיאורי והן במישור הנורמטיבי, כאשר בית המשפט הוא שיקבע ויעצב את נורמת ההתנהגות הראויה". באותו עניין נקבע כי פרסום עיתונאי יזכה לחסות תחת כנפיה של הגנה זו – שכונתה "הגנת העיתונאות האחראית" – רק בהתקיימם של שלושה יסודות מצטברים, כלהלן: היסוד הראשון, שהפרסום נעשה "בתום לב"; היסוד השני, שהפרסום היה תוצר של עבודה עיתונאית אחראית; והיסוד השלישי, שבפרסום התקיים "עניין ציבורי משמעותי".

25. הפסיקה אמנם הכירה במעמד מיוחד לעיתונות החוקרת וספקה לעיתונאי החוקר הגנה שגבולותיה היו, בין היתר, נשוא הדיון בעניין "אילנה דיין". עם זאת, אין עסקינן בהגנה מוחלטת של עיתונאי בנוגע לכל פרסום ופרסום, כאשר עבודה עיתונאית אחראית, יסודית ומקיפה הנה יסוד מהותי בו נדרש העיתונאי לעמוד כדי לזכות בהגנה.

ברוח החוק והפסיקה, תיבחן הבדיקה העיתונאית לגבי הפרסומים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

הפרסומים

הפרסום הראשון

26. ביום 12.11.17 בתכנית "ווילנסקי את ברדוגו" בגלי צה"ל שידרה הנתבעת, ידיעה לפיה טלפנה אליה אישה וטענה ש 15 שנה קודם לכן יצאה עם אחותה וחברה לבר בשם "סטפן בראון", שהתובע התיישב לידה, החמיא לה, הן ישבו על הבר והתובע התנפל עליה ב"נשיקה צרפתית" בכוח, בניסיון להכניס את לשונו לפיה, היא התנגדה, והוא הלך. לגרסתה, התובע תפס אותה בצורה מבזה, כאילו היא בובה. ואלה דבריה: **"הוא דיבר איתי כמה משפטים, ופתאום הוא פשוט התנפל עליי תפס אותי ונישק אותי בכח ממש הצמיד את השפתיים שלו וניסה לדחוף את הלשון שלו לתוך הפה שלי ואני פשוט נעלתי את הפה והתנגדתי לזה. הרגשתי מושפלת, חסרת אונים"**. מאוחר יותר הגישה אותה אישה ק.ש. תצהיר ואף נחקרה עליו. הנתבעת השמיעה את ההקלטה שבה העלתה אותה אישה את הסיפור, אך התובע מכחיש את האירוע מכל וכל. אחות של ק.ש. העידה שנכחה באותו אירוע וחזרה על אותו סיפור.

27. טוענת הנתבעת, שרק לאחר שמהימנות המקור נבדקה ושהתברר שהעדויות אותנטיות, התפרסמה העדות בתכנית "יומן הערב של גל"צ" ושהעדויות לגבי אירוע זה הייתה לפני טרם הפרסום הראשון בתקשורת, ולאחר הפרסום, נשים נוספות פנו אליה מיוזמתן וסיפרו לה כי הוטרדו מינית על ידי התובע, מה שמלמד לטענתה, על דפוסי פעולה דומים של התובע, וחיזק את מהימנות העדויות, שהיו דומות במהותן. בין היתר, לטענת הנתבעת, סופר על שתיית אלכוהול מרובה של התובע והשמעת הערות סקסיסטיות מפיו כלפי נשים שונות. טוענת הנתבעת שאותו סיפור פורסם על ידה בשלוש תכניות רדיו שונות.

28. כבר נקבע בפסיקה בעניין המבחן לקיומה של הטרדה מינית אינו כוונתו הסובייקטיבית של המטריד או האופן הסובייקטיבי שבו קיבל המוטריד את הדברים שהופנו אליו אלא מבחן אובייקטיבי. כן נקבע בפסיקה כי "הטרדה מינית היא תופעה מוכרת אשר קל לזהותה כשנתקלים בה אך קשה להגדירה" (ר' עש"ם 6713/96 [מדינת ישראל נ' בר אשר פ"ד נב\(1\) 650](#), 685). עוד נפסק כי בגדרו של המושג "הטרדה מינית" נכללים סוגים שונים של מעשים אסורים וקיימת קשת רחבה של מקרים במדרג חומרה שונה (ר' עש"ם 11025/02 [אייזנר נ' מדינת ישראל פ"ד נז\(5\) 541](#)).

29. להזכירנו כב' השופט עמית קבע בעניין "אילנה דיין": "ככל שהביטוי או הפרסום הפוגע הוא עוצמתי יותר, כך יידרש יותר בשלב ההגנות הקבועות בסעיפים 14 – 15 לחוק ולהיפך. בעניינינו הפרסום הראשון כמו גם הפרסומים האחרים הינם חמורים בעוצמתם ועל הנתבעת מוטל נטל גבוה יותר להוכיח טענת אמת דיברתי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 43552-11-17 ז'הבי נ' שטייף

30. כאמור, התובע העיד כי: "לא היו דברים מעולם כי אני לא יודע מי הן. אין לי מושג מי הן הנשים האלה". (פרוטוקול הדיון מיום 22.10.18, עמ' 7, ש' 24). לדבריו, הנו זוכר את הנערה עמה התכתב, טוען שלא היה באירוע כל דבר חריג, והכחיש בתוקף את שאר האירועים הנטענים.

31. עסקינן בעדות של שתי אחיות ללא עדות חיצונית אובייקטיבית שאינה תלויה, כאשר ניתן היה ליצור קשר בנקל עם החברה שנכחה באירוע להזמינה לעדות ולאמת גרסת האחיות, בדיקה הכרחית שלא נעשתה. הבעלים של הפאב (מר טבת) שזומן לעדות על ידי התובע טען שאירוע מעין זה לא מוכר לו ומעולם לא דווח לפניו. טבת העיד כי התנהגותו של התובע בביקוריו בפאב היתה מנומסת ולא אירע כל מקרה חריג. עסקינן בטענה להטרדה מינית והרף הראייתי הנדרש בנסיבות אלו הנו גבוה יותר מהרף הראייתי הנהוג במשפט האזרחי. עסקינן במקרה בו כפות המאזניים מעויינות, כאשר לגבי טענה להטרדה מינית יש צורך ברף ראייתי גבוה מהמשפט האזרחי. ויש לקבוע כי לא עומדת לנתבעת אף הגנת אמת דיברתי, שכן אין בראיות שלפני עדות שהמקרה אכן ארע. הגם שארבעת הפרסומים הראשונים עוסקים בעניין האחיות ש' בפרסום השני והשלישי טענה הנתבעת כי יש לפנייה עדות ז'ה ו/או דומה לאירוע הנטען, עדות שלא נשמעה. לפרסום הרביעי אתייחס בהמשך.

32. מאחר וקבעתי שלא הוכח שהאירוע הנטען אכן אירע ולא הייתה הטרדה מינית, יש לבדוק אם הנתבעת ביצעה בדיקה עיתונאית ראויה, אומר כבר עתה, כי מהעדויות שהובאו לפני עולה, שהנתבעת לא עשתה זאת, ואפרט:

טוענת הנתבעת שהפרסום הראשון היה בעקבות פניית ק.ש. אליה ומיד לאחר הפרסום פנו אליה מתלוננות נוספות (ס' 25 לכתב ההגנה). לטענת התובע שלא נסתרה ולא הוכחשה, ערב הפרסום הראשון טלפנה אליו חיילת, אמרה לו דברים כלליים מבלי לפרט וביקשה תגובה מיידית. הנתבעת העידה (ע' 77 לפרוטוקול מיום 22.10.18), כי לא שאלה את התובע על האירוע הראשון בבר "סטפן בראון" כיוון שהתובע "אז הוא ממילא אמר שהוא מכחיש את הכל, אז מה זה משנה? ... הוא פה אומר שלא היו דברים מעולם. זה לא משנה". ערב הפרסום פנתה אל התובע חיילת מגלי צה"ל וביקשה ממנו תגובה מיידית, אך התובע השיב שאינו יודע במה מדובר. כך העיד בע' 6 לפרוטוקול מיום 22.10.18: ת. "התשובה הראשונה שלי הייתה, שאני לא יודע על מה מדובר. אף אחד לא אמר לי כלום. לא הסביר לי כלום. זרקו עלי פצצה. אתה רוצה להגיב עד הבוקר – תגיב. צלצלה איזה חיילת, שאני לא יודע מי היא, ואמרה מחר תוקפים אותך. על מה? על מי? לא היה לי מושג על מה תגידו לי איזה אינפורמציה, אני אענה לאינפורמציה. שום מושג לא היה לי על מה ואגב סליחה, גברת שטייף לא צלצלה אלי מעולם לבקש תגובה או להסביר לי במה היא תוקפת אותי."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 זהבי נ' שטייף

33. אין חולק, שהנתבעת לא פנתה לתובע בטרם פרסום הפרסומים האחרים ומדובר באירועים לכאורה, שאירעו לפני שנים רבות. משכך, אין זה ראוי שהפניה לתובע תהיה ערב הפרסום ותידרש ממנו תגובה מיידית. משהנתבעת לא נתנה לתובע אפשרות להגיב לפרסום הראשון, ופנייה בהולה ערב הפרסום לגבי אירועים נטענים מלפני עשרות שנים, אינה מהווה זמן ראוי וסביר לתגובה, הרי אין בהתנהלותה כדי למלא את האחריות המוטלת על עיתונאי טרם הפרסום. מדובר בתיאורים חמורים של אירועים נטענים מלפני עשרות שנים שהיה על הנתבעת לקבל תגובה מסודרת מהתובע עובר לכל פרסום. וכאמור, היא לא שוחחה עם חברה של העדה, ויודגש, אין מדובר באמירה אחת של הנתבעת, אלא אמירות רבות, כאשר לא יכולה להיות מחלוקת שלא הייתה כל דחיפות בפרסום ולא היה עניין ציבורי שהצריך פרסום מידי ודחוף ללא בדיקה. אדגיש שאין מדובר בעברייך מין סדרתי המהלך חופשי ברחובות ומהווה סכנה לציבור, אלא בשלב הפרסום היו אלו שמועות בלבד וממילא השמועות דיברו על אירועים מלפני שנים רבות ולא הייתה כל דחיפות בפרסום, ובפועל לחלק מהטענות לא הובאו כלל עדויות כפי שיופרט בהרחבה.

מבלי לקבוע מסמרות ו/או להתערב בעבודתו של עיתונאי, סבורתני כי יש לשמור על איזון בין חומרת הטענות למתן התגובה וזהות האדם שפונה לבקשת התגובה. יתכן שפניה ישירה של הנתבעת לתובע שבקיאיה בפרטי האירועים הנטענים היתה מובילה לתוצאה אחרת באשר לעוצמת הפרסום כפי שאירע בפועל.

34. ק.ש. העידה שטרם הפרסום בתקשורת היא לא פגשה את הנתבעת, היא התקשרה אל הנתבעת וסיפרה לה את האירוע, ושגם אחותה וחברה היו עמה בסיטואציה הזאת. (ע' 22 ש' 16-22), הנתבעת העידה ששאלה את ק.ש. מי היה נוכח ושהיא שוחחה טלפונית גם עם אחותה שאישרה את הסיפור ואמרה שהייתה איתם חברה נוספת, שאין לה כל קשר עמה.

בע' 64 לפרוטוקול מיום 22.10.18 העידה הנתבעת: **"היה מאוד קשה להשיג את החברה שלה, כי הן בניתוק קשר. ניתוק בקשר. לכן, לקח לי כמה זמן להגיע לחברה שלה, שסיפרה לי את אותו הסיפור בדיוק. עו"ד אפשטיין: הקלטת את החברה? ת. לא..... העדה: אני מקליטה את כל השיחות, ואני אומרת עו"ד אפשטיין: בואי נראה, לא קיבלנו שיחה אחות שהקלטת פה..... תרשומות, את עושה כשאת מדברת עם אנשים? העדה: בדרך כלל כן. על הרבה מאוד פתקים.....על הרבה פתקים. תרשומות אני עושה, אני כמעט כל דבר עושה תרשומות, כי אני רושמת על פתקים כדי לזכור. עו"ד אפשטיין: ואת לא שומרת אותם? העדה: רובם שמורים לי. ש. רובם שמורים. ת. כן. יש לי ארגזים.**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

ש. וגם את התרשומות של הגברת הזאת, לא מצאת לנכון, או לפחות אנחנו לא קיבלנו ת. יש לי את התרשומות איפה שהוא, בתוך כל ה..."

35. הנתבעת אף אישרה שהיא פרסמה את טענותיה של ק.ש. מבלי שפגשה אותה ואת אחותה, וטענתה היא שוחחה עם החברה של ק.ש. ורשמה פתקים מהשיחה, אך לא המציאה אותם. עדותה זו סותרת את עדות ק.ש. ואחותה, כאשר ק.ש. העידה שכלל אינה בקשר עם אותה חברה ואינה יודעת כיצד להשיגה, כך העידה (בע' 24 ש' 13 – ע' 25 ש' 7 לפרוטוקול מיום 25.10.18):

עו"ד אפשטיין: היא שאלה אותך לשם של החברה? זאת שאת לא בקשר איתה?.....
ת החברה לא בקשר איתה כבר לפחות עשר שנים.
עו"ד אפשטיין: כבר הבנו. אבל השם היא לא החליפה, נכון?
ק.ש.: לא.
עו"ד אפשטיין: למה ריב? את יודעת את השם של החברה?
ק.ש.: כן.
עו"ד אפשטיין: יופי. היא שאלה הדס את השם של החברה?
ק.ש.: לא.
עו"ד אפשטיין: על אף שאת לא בקשר איתה, אדם שידוע את השם, יכול לאתר את החברה?
ק.ש.: כן. קוראים לה כרמית -
עו"ד אפשטיין: אדם שידוע את שמה ועוד כמה פרטים עליה יוכל לאתר אותה, נכון?
ק.ש.: ברור אפשר לאתר אותה. זה לא בעיה. אני יכולה לאתר אותה בשנייה.
עו"ד אפשטיין: מה שמה המלא?
ק.ש.: כרמית, היא התחתנה היום. אני לא זוכרת את השם שלה לפני החתונה. גם לא זוכרת אחרי החתונה. הייתי בחתונה שלה לפני 10 שנים. כרמית וירון וירון, זה בעלה. אני לא זוכרת את השם משפחה.....אני לא בקשר איתה.....היא היתה חברה של אחותי יותר.
עו"ד אפשטיין: מצוין. אז נגיד שאדם שישאל את אחותך יוכל לקבל יותר פרטים על כרמית.
ק.ש.: כן.

36. אחותה של ק.ש. העידה: (בע' 47 ש' 8- ע' 48 ש' 4 לפרוטוקול מיום 25.12.18)

עו"ד אפשטיין: איך קוראים לחברה שהיתה אתכם?
ק.ש.: כרמית. אני זכרתי במטושטש, לא הייתי בטוחה אם זאת היא שהיתה איתנו או לא. סימסתי לה אם זאת היא שהיתה.
עו"ד אפשטיין: ומה היא ענתה?
ק.ש.: בהתחלה היא אמרה לי 'על מה את מדברת?' אמרתי לה 'את זוכרת?' אמרה 'כן'. לא דיברתי איתה על זה.
עו"ד אפשטיין: אבל יצרת איתה איזשהו מגע.
ק.ש.: לא, רק שאלתי אותה אם -
עו"ד אפשטיין: איזשהו מגע, יקירה. מגע.
כב' הש' פרוסט-פרנקל: יש לך דרך לתקשר איתה, זו השאלה.
ק.ש.: כן, יש לי דרך לתקשר איתה, כן.
עו"ד אפשטיין: בסדר. וזה היה מתי, המגע הזה? הפעם האחרונה שיצרת איתה מגע?
ק.ש.: עם החברה הזאת? שאלתי אותה לפני איזה חודש.
עו"ד אפשטיין: חודש.
ק.ש.: חזרתי להיות איתה בדיוק בקשר, דיברתי איתה-

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

37. דהיינו, שתי האחיות העידו שהן לא הפנו את הנתבעת לחברתן, שהנתבעת כלל לא שאלה מי החברה, ולטענת אחותה של ק.ש. היא יצרה קשר עם אותה חברה רק חודש לפני עדותה, דהיינו חודש לפני ינואר 2019, ולכן, איני מקבלת את טענת הנתבעת לפיה היא שוחחה עם אותה חברה טרם הפרסום, ומשכך יש לקבוע כי לא ביצעה בדיקה עיתונאית אחראית ואף העידה עדות לא נכונה לגבי הקשר שהיה לה עם חברתן של האחיות ש'.

38. גם איני מקבלת את טענת הנתבעת, שתגובת התובע לפרסומים התבקשה על מכלול עדויות ולא על עדות אחת. איני מקבלת גם טענה זו של הנתבעת, שכן התובע העיד, ועדותו לא נסתרה, שערב הפרסום הראשון פנתה אליו חיילת וביקשה ממנו תגובה מיידית על הפרסום, ולא היו אז "מכלול עדויות".

לעניין הבדיקה העיתונאית העידה הנתבעת בע' 70 לפרוטוקול מיום 22.10.18 :

עו"ד אפשטיין: **הדס כמה פעמים פגשת את הגברת שמסרה לך את האירוע, של סטפן בראון?**

העדה: לא פגשתי.

ת. **לא פגשת? רגע, הפרוטוקול מתעד? לא פגשת אותה אף פעם? לא, פגשתי אותה כן.. אבל לא ערב האירוע..... לפני הפרסום, לא פגשתי אותה.**

ש. **ז"א שפרסמת בלי שראית את האדם הזה אפילו.....**

ת. **כן.....היו כמה שיחות טלפוניות.**

ש. **ומאיפה נולדה ההקלטה שלה? יכול להיות שהיא שלחה לך אותה בווטסאפ?**

ת. **לא. אני אמרתי לפני שתי דקות, שהשיחות שלי מוקלטות..... והיא ידעה.**

ש. **אז את הורדת מההקלטות הללו, את אותו קטע שמופיע ברדיו,**

ת. **מה שרלוונטי. ה-, היא דקה ו-40 שניות.**

ש. **כן. הכל בסדר, בעולמה של שטייף, זה בסדר גמור..... ומכולנו נמנע התענוג לקבל את ההקלטה.....?"**

ת. **אני לא יודעת..... ה בחורה הגישה תצהיר. הייתה בכוונתה.....**

עו"ד אפשטיין: **עכשיו אמרנו : יש בכירה, העניין של הבכירה השפיע על שיקול דעתך? נתן לך תמיכה בכיוון שלך או לא?**

העדה: מאוד. היא אחראית עלי.

ש. **יש בגלי צהל בכירה, שהיא לא פרסמה את עניינה אבל אותה בכירה דיברה איתה.**

ת. **אמת.....**

ש. **הבכירה ממונה עליך.**

ת. **אמת.**

ש. **זה משפיע על האובייקטיביות שלך בביצוע הכתבה הזאת? רק ב-כן ולא.**

ת. **לא. זה לא משפיע על האובייקטיביות שלי, אבל זה מגבה את העדות הקודמות.**

39. בע' 75 לעדותה העידה הנתבעת שהיא לא הציעה לק.ש. להיבדק במכונת אמת וק.ש. העידה שהנתבעת כן הציעה לה בדיקה כזו.

ובהמשך בע' 75-76 העידה הנתבעת :

ת. **האמת היא שאנחנו, נדיר מאוד שאנחנו שולחים בחורה למכונת אמת, ובעידן הזה, אחת כמה וכמה. בגלי צה"ל אין כסף לשלוח למכונות אמת. כל דבר כזה לוקח לנו שבועות, אם בכלל. והיא הייתה נשמעה לי כל כך אמינה, כל כך מספרת את הסיפור**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552 זהבי נ' שטייף

שלה, וכל כך הרבה כאב, היא הייתה כל כך קוהרנטית. מה לעשות, אני שומעת אין סוף עדויות ביום. אני כבר יודעת להבדיל.

ש. ואת אף פעם לא טועה.

ת. לא.

ש. כולנו בעבודה טועים. אז בואי נשאל, מבחינה עריכתית לסמוך על תחושת הבטן שלי, ביחס לבן אדם, זה לא בהכרח,

ת. זה לא תחושת בטן.

ש. סליחה. סליחה. להתרשם מכל יכולותי והאינטלקט שלי והניסיון שלי, מאדם, זה

לא פעולה עיתונאית.

ת. אז אני רוצה להגיד לך,

ש. אם את אומרת לי זה ניסיון אז מספיק לי. אם את אומרת לי מספיק לי עיתונאי

הניסיון שלי שאני מדבר עם מקור, אז די לי, בפרוטוקול. הלכתי הלאה.

ת. ואני חווה את זה ביום יום. אז תסמוך עלי.

ש. במה? זה כלי עיתונאי שאת מציעה לנו, לסמוך על הדס שטייף?

ת. תראה, עד היום לא טעיתי. תכף תשלוף את המתחזה, את הדוברת של

עו"ד אפשטיין: יש כללים על עיתונאי שמפרסם על אדם משהו, שיכול להיות שמשמיד

את חייו באותו היום וזה חשיבות גם לפרסום. זה המקום שנמצאים פה. אז אם את

אומרת הכלי, זה הניסיון שלי, הבנתי, אני מתקדם. אני לא מזלזל.

ת. בין היתר. כולל שיחה עם האחות. כולל עדות של אותו מקור שהעביר לי את

הסיפור,

ש. זאת אומרת שהחשיבות העיתונאית, זה בלהביא את דבריה.

ת. אמת.

ש. לא החשיבות העיתונאית זה לתחקר את המקרה ולהביא את המקרה?

ת. אני לא, אני לא משטרה.

ש. את לא משטרה.

ת. אני לא יכולה ללכת ולהתחיל כל עדה שמגיעה אלי, להתחיל להגיע אם היא דוברת

אמת כן או לא. אני עושה דברים אחרים, אני עושה דברים אחרים מאוד חשובים, בשביל

לגבות את העדות שלה, בשביל לראות שהעדות שלה לא מנותקת.

40. עולה שמעבר לסתירות בין עדות ק.ש. ואחותה לעדות הנתבעת לגבי בדיקת "הסיפור"

עם חברתן של ק.ש. ואחותה, הרי שטרם הפרסום, שהוא הסיפור הראשון והיחיד

לפני הפרסום הראשון, הנתבעת לא ביצעה את הבדיקה העיתונאית המוטלת עליה.

לשיטתה, (בניגוד לעדות העדה) היא לא הציעה לה בדיקת פוליגרף, ואני מוצאת,

לאחר בחינת העדויות שאין אמת בדברי הנתבעת, והיא לא שוחחה עם החברה

הנוספת שהייתה עם העדה. כאמור, העדה אמרה שכלל אינה יודעת איך לאתר את

החברה ואחותה העידה שהתקשרה אליה רק חודש לפני עדותה, דהיינו שנה לאחר

הפרסום. פרסום זה אומת אמנם ע"י אחותה של העדה שהייתה באירוע, אך יש לה אינטרס

לחזק את עדות אחותה, והנתבעת לא מצאה לנכון, טרם הפרסום, לשוחח עם החברה הנוספת

שנכחה באירוע כדי לאמת את עצם האירוע. יתרה מכך, הנתבעת כלל לא נפגשה עם ק.ש.

ואחותה טרם פרסום כה חמור על התובע, וסמכה על האינטואיציה שלה בשיחות טלפון בלבד,

מה שאינו מהווה בדיקה עיתונאית ראויה וסבירה.

כך נקבע בעניין אילנה דייך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

41. "במסגרת הגנת אמת הפרסום, על המפרסם להוכיח כי הדבר שפורסם היה האמת. אמת זו היא אחת ויחידה, והיא נקבעת על בסיס מכלול הראיות העומדות בפני בית המשפט, וזאת אף אם נתגלו לאחר הפרסום. לצורך הגנת אמת הפרסום, לא די ב"אמת לשעתה" כפי שפורשה בפסק הדין בערעורים. לא ניתן להסתפק אך במה שנחזה להיות האמת בעת הפרסום. במלים אחרות, אין לקבל את העמדה לפיה האמת, לעניין סעיף 14 לחוק, הינה "אמת לשעתה". בהמשך נקבע: "הטלת אחריות על עיתונאי בגין פרסום עובדות שבדיעבד נתבררו כלא נכונות, ואשר לא היה באפשרותו כעיתונאי סביר לבררן במועד הפרסום, היא תוצאה הפוגעת באופן קשה בחופש הביטוי ובחופש העיתונות". ראו דנא 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך (18.9.14).

42. מכאן שהגנת העיתונאי האחראי קמה רק במידה והעיתונאי ערך ברור מקיף ויסודי עובר לפרסום, וזאת בניגוד לפועלה של הנתבעת. הנתבעת לא נתנה לתובע פרטים על המתלוננת והעמידה לרשותו כ- 12 שעות לתגובה, על אירועים שאינו יודע מהם. הנתבעת לא בחנה את הראיות החיצוניות לעדות העדה.

מכאן - בפרסום הראשון לא עומדת לנתבעת כל הגנה

יוער כי הפרסום השני, השלישי והרביעי עוסקים אף הם באירוע הנטען ב"סטפן בראון", אך בפרסומים אלו הנתבעת מצאה להוסיף מידע שלא הובא לפניי ולא הוכחה אמיתותו, כפי שיפורט.

"הפרסום השני"

43. ביום 13.11.17 בתכנית הכלכלית בערוץ 12 פרסמה הנתבעת שוב את הדברים וטענה שמדובר בעדות אמינה, שהיו עדי ראיה והוסיפה שיש עוד סיפור דומה אחד לפחות, אך באותו שלב היה מוקדם מלדבר עליו. עדות דומה לא נשמעה ולא הובאה בתיק זה.

"הפרסום השלישי"

44. ביום 13.11.17 בתכנית "24 היום שהיה" בגל"צ פרסמה הנתבעת את אותו הסיפור עם אותה הקלטה. בהמשך הוסיפה הנתבעת כי אותה בחורה לא מתכוונת לעשות דבר נוסף "....מלבד השיימינג...מה שאנחנו מכנים ענישה ברף הציבורי, שידעו שיתביישו...." בסיום הראיון חוזרת הנתבעת כי יש באמתחתה עדות דומה נוספת. עדות דומה לא נשמעה ולא הובאה בתיק זה, משכך לא הורם הנטל להגנת אמת דיברתי לגבי תוספת העדויות שנטענה בשידור.

"הפרסום הרביעי"

45. ביום 14.11.17 בתכנית רצון חופשי ברדיו ירושלים פורסם אותו סיפור כאשר הנתבעת "עלתה" לשידור, והוסיפה "....אז יש מה שאנחנו מכנים הדיון הציבורי, השיימינג....זה הדין המוסרי, בוודאי לאנשים שיושבים באמצעי התקשורת ומעיזים להגיד על כל אחד.....ובסוף מסתבר שהם אלה שעשו את אותם דברים אם לא חמור יותר, אז בואו קודם נתנקה אנחנו...". בהמשך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

אמרה הנתבעת כי הינה בטוחה שיש מקרה נוסף אך השאלה מי תעז לספר.....יש אנשים שחושבים שהכל מותר להם, שאם קוראים להם בשם כזה או אחר, נתן זהבי או סילבן שלום.....הכוח מעורר, הכוח מסמא.....". הוסיפה הנתבעת שיש מקרה נוסף שבחורה מאמצעי התקשורת טוענת שנתקלה בו במסדרון ונאלצה להתמודד עם ידיו שנגעו בה ופיו שהגיע עד אליה.... הנתבעת טענה שיש שמות נוספים.

עדות כזו של מי מאמצעי התקשורת או כל ראיה אחרת לפרסום זה לא הובאה ע"י הנתבעת. אם כן, הפרסום השני הוא ראיון של הנתבעת בתוכנית טלוויזיה, בה היא חוזרת על הסיפור של ק.ש. וטוענת, שיש לפחות עוד סיפור אחד דומה, אבל עדיין מוקדם לדבר. כך גם טענה בראיון ברדיו במסגרת הפרסום השלישי. עדות זו לא הובאה לפניי. בפרסום הרביעי הוסיפה הנתבעת שיש בחורה מערוץ תקשורת שנאלצה להתמודד עם ידיו ופיו של התובע והוסיפה שיש על שולחנה שמות נוספים. בפרסום זה מוסיפה הנתבעת אמירות אישיות וסובייקטיביות באשר לעדויות, כאשר אין בהם כדי לחסות תחת הגנות החוק, כפי שיובהר בהמשך. כאמור, לא הובאה כל עדות של אשת תקשורת לגבי האירוע רביעי ולא הובאה כל עדות נוספת טרם הפרסומים השני עד הרביעי. משכך הנתבעת לא הרימה את הנטל לאמת דיברתי בפרסומים אלו.

הפרסום החמישי והשישי

46. ביום 15.11.17 בתכנית בוקר טוב ישראל בגל"צ סיפרה הנתבעת שיש עדות חדשה לגבי מקרה שאירע 15 שנה קודם לכן בו התובע תפס בשערה של אישה, אמר "ניחוח של אישה", בהמשך שתתה "שלוך" ויסקי מכוס שהתובע נתן לה. כן פרסמה הנתבעת שבידיה עדויות של 4 נשים נוספות המפרטות שהתובע נישק אותן בכוח על שפתותיהן.

47. הנתבעת פרסמה את סיפורה של העדה גבי מ.א. לפני 15 שנה קודם לכן התובע תפס בשערה אמר "ניחוח של אישה" בהמשך שתתה "שלוך" ויסקי מכוס שהתובע נתן לה. הנתבעת הציגה הקלטה של מ.א. בה היא מפרטת שהתובע הוציא אותה מהפאב, הכניס אותה לרכב שלו נסעו לביתו, כשהיא הייתה מעולפת, עלו לדירתו ומצאה עצמה עירומה מבלי לדעת איך. היא התעלפה באותם רגעים, לא הייתה בהכרה מלאה.

בפרסום זה פנה אל הנתבעת המראיין כדלקמן:

ישי שנרב: **"את לפעמים יושבת עם עצמך ואומרת אולי באמת הרסתי למישהו את החיים סתם!"** והנתבעת השיבה לו: **"שאלה מצוינת. אני עושה את זה הרבה, אבל אני בודקת את עצמי בשביל שזה לא יקרה.....? זה לא שאני מיד, כל עדות שיש לי אני מיד מעלה, ממש לא! הכול נבדק אצלי. הכול נבדק גם ומגובה. שמדובר בעדות מול עדות אני תמיד מאד מאד זהירה. ונדיר. נדיר שאני מפרסמת אלא א.ב. אני בטוחה במיליון אחוז. שאין בלתי. שמדובר בעדות אחת. בעדות שניה. בעדות שלישית. בעדות רביעית. בעדות חמישית. מה צריך יותר מזה? ומדובר בנשים שאינן מכירות זו את זו והן מגיעות אלי אחרי התלבטות מאד מאד מאד ארוכה."** טרם פרסום זה לא הובאו 5 עדויות לגבי התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-17 זהבי נ' שטייף

48. ביום 15.11.17 בתכנית בוקר טוב ישראל בגלי"צ הובאה ע"י הנתבעת הקלטה של גבי מ.א. שסיפורה פורט בפרסום החמישי. לטענת הנתבעת, מ.א. פנתה אליה מיד לאחר הפרסום הראשון, וסיפרה לה אירוע בו, לכאורה, היא הוטרדה מינית על ידי התובע בפאב "פרילנד" ואמרה שבשנת 2000 בהיותה בת 20 נהגה לבלות בפאב "פרי לנד" ובאחד הערבים ישבה על הבר עם חברתה ושתתה בירה והתובע תפס את השיער שלה ואמר "ניחוח של אישה". בהמשך, ליד עמדת הסנוקר, **"נתן זהבי היה שם בפאב בא אלי ותפס את השיער שלי ופשוט אמר 'ניחוח של אישה', הסניף אותו. בהמשך אני זוכרת שנפגשתי איתו בפאב ומצאתי את עצמי עם כוס ויסקי ביד. אני זוכרת שנתן זהבי הביא לי שלוק ממנו. אני פשוט זוכרת את הערב הזה די כפלאשביקים. אני זוכרת שהוא הוציא אותי מהפאב, נכנסנו לתוך האוטו שלו לאיזשהו טרנטה ישנה. הגענו לבית שלו כאשר אני פשוט הייתי די מעולפת כשעלינו למעלה. אני זוכרת את עצמי פשוט עירומה אצלו במיטה, אני לא זוכרת בכלל שאני התפשטתי או שרציתי להתפשט. התעלפתי באותם רגעים ולא הייתי שם בעצם בהכרה מלאה ופשוט הוא עשה את מה שעשה. זה כמו פשוט להיות עם גופה מבחינתי. חיכיתי ליום הזה שבו אני אוכל לשתף את העולם מיהו הדמות. תיארתי לעצמי שעוד בנות עברו זה את מאוד מאוד אשמח לנצל את הרגע הזה שהוא יקבל את העונש המגיע לו".** לגרסתה, בבוקר בבית הוריה גילתה שירד לה דם מהישבן והבינה שהיה משהו חריג ולא בהסכמתה. היא העידה שהאירוע לא היה מרצונה, מרגע ששתתה ויסקי מהכוס שנתן לה אינה זוכרת מה קרה. לטענתה, פנתה אל הנתבעת מיוזמתה לאחר שהנתבעת פרסמה באינטרנט שיש תלונות נגד התובע. לדבריה, באירוע שתיארה היה חוסר ההכרה, שלא היה לה מעולם, תחושה שאי אפשר לתאר, כי היה שם משהו שהוא לא היה כשורה, ברמה שהיא יצאה משם מדוממת, פצועה והיא לא הייתה שם בהכרה מלאה.

49. הנתבעת הוסיפה באותה תכנית, כי יש שתי עדויות נוספות על התנהגות לא ראויה לכאורה של התובע, האחת של מפיקה שעבדה עמו והשנייה של עורכת תכנית שמצאה אותו בחדר עם צעירה שמעסה את גבו. לגבי עדות זו טוענת הנתבעת שהיא מאמינה לכל מילה בעדותה. כן הוסיפה הנתבעת שיש לה 4 סיפורים על מקרים שונים. עדויות כאלה לא הובאו לפניי במהלך ההוכחות.

50. התובע העיד לגבי אירוע זה, שהסיפור של מ.א. לגבי האירוע הנטען ב"פרי לנד" לא היה ולא נברא. לדבריו, מדובר בבר מסוג "פיק-אפ", שגברים ונשים באים בשעות הלילה במאוחרות, לתפוס "סטופ" (בשפת הסלנג). לדבריו, מ' הצהירה **"שהיא באה כמה פעמים לשם, ובחורה בת 20, שמגיעה בשעת לילה מאוחרת, למועדון מהסוג הזה, היא לא באה לקרוא פרקי תהילים..... היא אומרת שהיא שתתה כמה בירות. ואחר כך היא אומרת שהיא לקחה מהוויסקי שלי ושתתה, ואחרי זה היא אומרת שהיא לא זכרה.....אני רוצה להזכיר לך את המושג התנ"כי היהודי הלא ידוע, "עד לא ידע". כשאנשים שותים, הם משתכרים.....רק**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

בעניין הרגלי שתייה של אנשים, כאשר מישהו שותה בירות, והוא לא רגיל בשתיית וויסקי ושותה וויסקי, מתהפך לו המוח. בעיקר שהוויסקי במועדונים האלה של הפיק-אפ זה וויסקי מזויף מתוצרת המחסנים באופקים. זה בעייתי ואנשים מרגישים חרא, סליחה על הביטוי, כששותים את המשקאות האלה. עכשיו, אני לא יודע מי זאת מ'. מאחר שלא ראיתי אותה, אני לא יודע מי זאת. בשיא ההגינות, אני אומר שאם אני אראה מישהי, שנראית לי שהיא מזכירה לי מישהי שאני מכיר, אבל אני לא יכול להתייחס לבן אדם שאני לא יודע מי הוא. אין לי מושג מי הוא". (ע' 40).

לדבריו, אין לו כלל מושג מי זו מ.א., ומאחר שאינו יודע במי מדובר, אינו יכול להתייחס לזה ואינו מאמין שהיה אירוע כזה.

51. בפסיקה נקבע כי במקרים מסוימים דרוש רף ראייתי גבוה יותר ממאזן הסתברויות, בעיקר במקרים בהם מייחסים לפלוני עבירות במישור הפלילי. יפים לעניין זה דברי כב' השופט עמית: "במסגרת הערעורים נשמעה הטענה כי בנסיבות העניין נדרש היה להציב רף גבוה במיוחד להוכחת התביעה שכנגד ולא להסתפק במבחן הרגיל של "מאזן הסתברויות" כמקובל בהליכים אזרחיים. טענה זו איננה משוללת יסוד. לצורך הגנה של אמת בפרסום בתביעת לשון הרע, נקבע כי "עשוי הנתבע להידרש להביא כמות הוכחה, שמידתה תעמוד ביחס מתאים לרצינות תוכן הדיבה", וככל שהדיבה חמורה במיוחד – היא מחייבת הבאת כמות ראיות רבה יותר מהנדרשת במשפטים אזרחיים רגילים" (ע"א 670/79 הוצאת עתון הארץ בע"מ נ' מזרחי, פ"ד מא(2) 169, 186-187 (1987)). הלכה דומה נקבעה לעניין הוכחת טענת מירמה בהליך אזרחי: "כמות הראיות ורף הראיות הנדרש לגבי טענת מרמה, אשר לה גוון מעין פלילי, הם גבוהים יותר ועל בית המשפט לבחון את הראיות בזהירות ובקפדנות" (ע"א 7456/11 בר נוי נ' מלחי, [פורסם בנבו] פסקה 15 (11.4.2013)). בע"א 475/81 זיקרי נ' "כלל" חברה לביטוח בע"מ, פ"ד מ(1) 589, 598 (1986) ננקט ניסוח מרחיב יותר, לפיו: "הצד, שעליו רובץ הנטל להוכיח עובדות המטילות על יריבו סטיגמה של ביצוע עבירה פלילית, חייב לעשות זאת באמצעות ראיות בעלות משקל רב וכבד יותר ממה שדרוש במשפטים אזרחיים רגילים". (ראו ע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל, פסקה 77).

52. הנתבעת לא ביקשה מ.מ.א. לשוחח עם החברה שלטענתה הייתה עמה, ובכך לא מילאה את האחריות לבדיקה עיתונאית סבירה. ויודגש שהעדה לא זכרה דבר מהאירוע, ומשכך חברתה יכולה הייתה לשפוך אור על נסיבות המקרה. מעדות העדה עולה, כי לאחר ששתתה בבר משקאות חריפים, ולא העידה מה שתתה טרם שלטענתה לגמה מכוסו של התובע, עלתה לרכבו של התובע, עלתה לביתו והשניים קיימו יחסי מין. אין כל עדות לכך שלא הסכימה לעלות לרכבו ו/או התנגדה להגיע לדירתו ואין כל עדות שלא הסכימה לקיים עמו יחסים, כיוון שאינה זוכרת דבר מהאירוע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

גם אם אקבל את טענת הנתבעת (ס' 18 לסיכומיה), שמ.א. סיפרה את מה שאירע לה בצורה אמינה ביותר, עדיין אין כל עדות, גם לא של מ.א., שהאירוע כולו היה ללא הסכמתה ו/או שלא רצתה לקיים יחסים עם התובע, ויודגש כי עסקינן באירוע שהתרחש כ- 17 שנה (בשנת 2000), עובר לפרסומו.

אין כל ראיה חיצונית לדברי מ. אשר העידה כי שתתה משקאות חריפים בעת האירוע, אינה זוכרת לפרטים את המקרה אלא רק ב"פלאשבקים", כאשר עסקינן באירוע נטען שהתרחש לפני כ- 17 שנה לערך. יתרה מזאת, גם מעדותה עולה, שלא הייתה מצידה כל התנגדות ו/או אי הסכמה לחבור עם התובע בנסיעה אל ביתו ולקיים עמו יחסים. משכך, גם בפרסום זה לא הרימה הנתבעת את הנטל להוכיח אמת דיברתי. כפי שכבר ציינתי, הרמת הנטל בתיאור אירוע מסוג זה העולה, כך על פי הנטען, לקיום יחסי מין בכפייה ו/או באונס, מצריך רף ראיתי גבוה יותר מהרף הנהוג במשפט האזרחי. בנוסף, לא הובאה כל עדות שהעדה סיפרה על האירוע הנטען לאדם כלשהוא מיד לאחר מכן.

53. אני מוצאת, שלא ניתן לקבל את האמור בפרסום לגבי מעשים חמורים של התובע, כאשר אין ראיה לכך שמדובר בהטרדה או אונס או כל מעשה אחר בניגוד לרצון העדה. תיאורה של העדה את המקרה הנו תיאור סובייקטיבי של הדברים, כאשר גם לשיטתה אינה זוכרת האירוע בצורה בהירה. מה שמביא לתוצאה שאין לקבוע שאירוע של אונס ו/או הטרדה לא התקיים.

54. גם כאן לא ביצעה הנתבעת את הבדיקה המוטלת עליה טרם פרסום כה חמור, קרי, לא נפגשה עם חברתה של מ.א. ולא נפגשה עם מ.א. עצמה לצורך אימות הגרסאות. מכאן, שיש לקבוע כי הנתבעת אינה חוסה תחת הגנות החוק בעניין פרסום זה הן בשל העובדה כי עובדות המקרה לא אומתו בצורה ראויה כמצופה מעיתונאי, עם זאת, סבורתני כי במקרה זה, הנתבעת אף לא עמדה ברף הראיתי המינימלי כדי להוכיח הגנתה.

הפרסום השביעי

55. ביום 15.11.17 בתכנית "נכון להבוקר" בגל"צ אמרה הנתבעת שיש 5 עדויות של נשים שנפגעו ע"י התובע לפני למעלה מ- 15 שנים. הנתבעת אמרה בתכנית, שטרם הפרסום היא בודקת ומגבה את טענת הנשים, הנתבעת אמרה שהיא זהירה, שזה נדיר שהיא מפרסמת, אלא אם היא בטוחה במיליון אחוז שהעדויות נכונה, שמדובר ב- 5 עדויות. בתוכנית הרדיו הנתבעת מוסיפה פרשנות שלה לאירועים, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך. אומר כבר עתה, כי פרשנות זו אינה יכולה לחסות תחת הגנות החוק.

הפרסום השמיני

56. ביום 15.11.17 בתכנית "וילנסקי את ברדוגו" בגל"צ חוזרת על העדות של מ.א. ומוסיפה שיש עדות של עוד 4 נשים ששלוש מהן מספרות שפגשו את התובע בבר ושהתובע נישק אותן על שפתותיהן בכוח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

הנתבעת לא הביאה עוד 4 עדויות כאלה, אלא אחת של ק.ש., כאמור. גם בפרסומים אלה לא הרימה הנתבעת את הנטל להגנת אמת דיברתי.

הפרסום התשיעי

57. ביום 16.11.17 בערוץ 12, השמיעה הנתבעת שוב את אותה הקלטה, וטענה שמונחות על שולחנה 10 עדויות של נשים נגד התובע בגין מעשים מגונים שנעשו וחלה עליהם התיישנות. לטענתה, לא מדובר רק בנשיקות, אלא ברגע שהתובע שותה ונהיה שיכור הוא אלים ואחת העדות תיארה לה תיאור מזעזע לגבי מה שקרה בדירת התובע.

לא הובאו 10 עדויות להטרדה מינית. הובאו בסך הכל 7 עדויות שבאף לא אחת מהן הוכחה הטרדה מינית. גם כאן לא הרימה הנתבעת את הנטל המוטל עליה להגנת אמת דיברתי.

פרסום עשירי

58. ביום 16.11.17 טוענת הנתבעת שיש בידה "10 עדויות קשות קשות קשות", מעשים שקרו כמעט ערב ערב בפאבים ובברים, סיפורים קשים, לדוגמה פלוגנית אחת שעיסתה לתובע את הצוואר. לא הובאה עדות על עיסוי, ולא הובאו 10 עדויות על מעשיו הקשים לכאורה של התובע, כפי שנטענו. מכאן שיש לקבוע כי גם כאן לא הרימה הנתבעת את הנטל המוטל עליה להגנת אמת דיברתי.

הפרסום האחד עשר

59. ביום 16.11.17 פרסמה הנתבעת בדף ה"פייסבוק" שמעל 10 נשים חוו לכאורה מעשים מיניים חמורים מהתובע, עדויות קשות. הנתבעת אמרה שיש בידה עדויות של מעל 10 נשים שחוו מעשים מיניים חמורים לכאורה מהתובע לאורך שנים, דברים קשים ***'עוד תיקייה במדף שעל גבה כתוב נתן זהבי עברות מין לכאורה'***. אמירה קשה מייחסת לתובע עבירות מין בלפחות 10 נשים שעדותן לא הובאה.

הפרסום השנים עשר

60. ביום 16.11.17 פרסמה הנתבעת ב"פייסבוק" סרטון בו רואים אותה אומרת שהגיעו עדויות קשות לגבי התובע של נערות ותלמידות תיכון ושהיא מקבלת עדויות מלפני 38 שנים, 30 שנים, 10 שנים ו-3 שנים. בנוסף טענה הנתבעת באותו פרסום שהגיעו אליה "אין סוף עדויות". עדויות

נוספות לא הובאו.

לעניין פרסום זה הובאו בפני עדויות של שתי נערות מתחת לגיל 18 כדלקמן:

61. ש.ב. הצהירה כי בשנת 2012 בהיותה בת 17 ראינה את התובע במסגרת לימודיה במגמת תקשורת ועיתונות, היא שוחחה עמו בטלפון, הקליטה את השיחה ושלחה לו את הכתבה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

שהכינה. הם החלו להתכתב דרך הרשת החברתית "פייסבוק" בשעות מאוחרות ולטענתה, בשיחות אלו התובע כלל רמיזות מיניות כגון: "אחטוף אותך למלון הילטון ושם אספר לך סיפור על כיפה אדומה", "תיזהרי המורה תמיד היו לי חלומות אירוטיים על המורות שלי", "חכי תראי איזה הצלפות תקבלי שאראה אותך, איך הייתה הירידה לשכונה?".

62. בחקירתה העידה שהקשר בינה לבין התובע היה בהתכתבויות דרך מערכת הציאט ב"פייסבוק" וכי הם חברים עד היום ב"פייסבוק". היא פנתה לנתבעת לאחר שראתה פרסומים לגבי התובע. לדבריה, בגיל 17 לא הבינה את המשמעות של הדברים שהתובע כתב, אך כיום מבינה שהדברים מתפרשים בצורה אחרת. לטענתה יש הרבה דברים שעוררו בה גועל. כמו שהתובע אמר שיצליף בה, וכתב **"כשאראה אותך ארד על ברכי, אנשק בעדנה את כף ידך, אביא ביס לאצבע עם הטבעת המלכותית, ואברח אל עבר הבלתי נודע על סוסי הלבן והאציל. תחילתה של אגדה עם', ואז אני כתבתי לו, שים לב למה אני אומרת שהרגשתי גועל, כנראה גם אז אני הרגשתי את זה. כתבתי 'כל הרחוב יסתכל עליך כאילו אתה חייב להתאשפו בתוכנית של האח הגדול או משהו'. ואז הוא כתב 'לחילופין אחטוף אותך בדרכך מבית ספר אל פנטהאוז במלון הילטון ושם, שלוש נקודות. אספר לך סיפור על כיפה אדומה וזההבי'".** (ראו נספח ט' תצהירי הנתבעת).

63. לדבריה, כאשר התובע כתב "גבעות שבלב" הוא התכוון לחזה שלה. עברתי בעיון רב על תמלול השיחות הארוכות בין התובע לעדה, שהייתה אז בת 17. לא מצאתי כל רמיזות מיניות משמעותיות בהחלפת ההודעות ביניהן. עולה מהתמלול, שהעדה יזמה חלק מהשיחות ואף היא זו שניסתה למשוך את השיחות שתימלולן משתרע על פני 49 עמודים. מההתכתבות עולה, כי העדה אומרת לתובע שהיא מייחלת שהוא ישלח לה הודעה ושהיא מקווה שימשיך לאהוב את הראש שלה (ע' 5 לתמלול) ושואלת אותו למה הוא מדבר איתה רק 5 דקות ובורח (ע' 30 לתמלול). כן, כתבה לו "יש לך דברים חשובים יותר מלדבר עם ילדה בת 18 אז אני מבינה למה לא שלחת הודעות אין צורך להסביר (ע' 48 לתמלול), מכנה אותו "מאמי" (ע' 28 לתמלול) ו"יקירי" (ע' 45 לתמלול). עולה מהתמלול שהשיחות התפתחו לשיחות ארוכות על נושאים שונים. איני מוצאת שהמילים "גבעות שבלב" או "ירדת לשכונה" "אביר לבן" "אצליף בדך" שנאמרו במסגרת השיחות ביניהם מהוות הטרדה מינית. מעיון בהתכתבות עולה כי עסקינן בתקופה ארוכה שהחלה ככל הנראה ביום 31.1.2012 והסתיימה ביולי 2012. עם זאת, בעמוד האחרון של ההתכתבות דומה שנמשכה אף מעבר לכך. כפי שקבעתי, מההתכתבות עולה כי גם העדה יזמה חלק נכבד מהשיחות ובמילותיה שלה: " ... מאז השיחה שלנו אני מחוברת ל"פייסבוק" מייחלת לרגע שתשלח עוד הודעה". (ראו התכתבות מיום 31.1.2012).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 זהבי נ' שטייף

64. חלק מהביטויים הנם וולגריים, ציניים ומלווים בהומור שייתכן שאינו בהיר והמשמעויות ממנו יכולות להתפרש לכאן ולכאן. עם זאת, לטעמי, רחוקה הדרך מלטעון כי יש בהתכתבויות אלו הטרדה מינית, וכבר נקבע בפסיקה כי הטרדה מינית כמשמעה בחוק נבחנת בראיה אובייקטיבית של הדברים. כאמור, הנתבעת טוענת לעדויות רבות של תלמידות תיכון. עם זאת, לפניי התכתבות אחת בלבד שגם היא אינה מרמזת על הטרדה מינית, אלא על שיחה מתמשכת בין התובע לעדה, שלכל היותר ניתן לומר כי מאופיינת במשלב לשוני ציני, וולגרי ו/או נמוך.

מעדויות שתי עדות אלה לא עולה כל ראייה להטרדה מינית. ולא עומדת לנתבעת אמת דברתי בפרסום.

65. ד.ת. העידה שבשנת 1985 כשהייתה בת 17 וחברתה בת ה-19 הן נסעו לאילת ועקב ויכוח עם ידיד שרצה לקיים עמן יחסי מין, נותרו שתיהן בלילה על החוף. חברתה אמרה לה שהן יכולות לישון בבית התובע. הן נכנסו לדירת התובע, בשלב מסוים חברתה יצאה מהדירה והתובע הביא עבורה מזרן על הרצפה והיא הלכה לישון. לדבריה, סיפרה לתובע שהוויכוח עם הידיד היה עקב רצונו לקיים עמה יחסי מין וסירובה ולדבריה התובע ידע שהיא קטינה. לטענתה, לאחר שהלכה לישון, התובע, מבלי שאמר דבר, קיים עמה יחסים כשהיה לו ברור שהיא קטינה, אך הוא לא השתמש בכוח. היא פנתה לנתבעת לאחר ששמעה על התחקיר שביצעה.

66. בחקירתה העידה כי פנתה אל הנתבעת לאחר ששמעה בתקשורת לגבי התביעה דנן, ופגשה אותה לראשונה בפרקליטות עת באה לחתום על תצהיר עדות בתביעה זו. הנתבעת לא שאלה עם מי נסעה לאילת, לא שאלה מה שם הבחור שנסעו אתו לאילת והיו אמורים להיות אתו במלון, לא שאלה אם היא מוכנה לעשות פוליגרף, לא שאלה מה גילה. לדבריה, היא מסרה לנתבעת את שם החברה עמה הייתה באילת, אך לא בררה דבר לגביה והיכן ניתן לאתרה. מעיון בתמלול השיחה בין הנתבעת ל ד' עולה כי לא שאלה את ד' ולו פעם אחת, כיצד ניתן לאתר את חברתה כדי לשפוך אור ו/או לאמת גרסתה. (ראו תמלול השיחה בין הנתבעת לד.ת. שצורף לתיק בית המשפט). מהתמלול עולה כי מהות השיחה התמקדה ביכולתה של גב' ד' לעמוד לרשות הנתבעת באם תיתבע בבית המשפט בעוולת לשון הרע. לא ניתן להתעלם מהרושם כי יותר מאשר רצתה הנתבעת לפרסם ולחשוף את האירוע הנטען, דאגה בראש ובראשונה להגנתה המשפטית בעת הצורך וזאת על חשבון בדיקה מעמיקה של הדברים.

67. גם פרסום זה נעשה מבלי לבדוק דבר עם חברתה של העדה, מבלי לברר מה היו הנסיבות שהחברה יצאה באמצע הלילה מהדירה, מבלי להיפגש עמה טרם הפרסום, מבלי לברר עם הידיד שהזמין אותם, ומבלי לבדוק שאכן העדה הייתה בת 17 ושהתובע ידע זאת. מדובר גם עפ"י תיאור העדה ביחסי מין מבלי שהעדה התנגדה להם, לאחר שהעדה הגיעה לדבריה ביוזמתה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

לדירת התובע מבלי להכיר אותו כלל. עסקינן באירוע שהתרחש, כך על פי הנתען, בשנת 1985, קרי לפני 34 שנים, נכון להיום, וכ-32 שנים לפני פרסומו על ידי הנתבעת.

גם אם אקבל את עדותה של ד', לא הוכח לפניי שהתובע ידע שהיא קטינה, ובכל מקרה ד. העידה שלא התנגדה ליחסי המין ואף לא הוכח לפניי שהיחסים לא היו בהסכמתה החופשית. כדי ליחס למקרה זה הטרדה מינית ו/או בעילת קטינה ו/או אינוס, כפי שמייחסת הנתבעת לתובע על הנתבעת היה להוכיח את קרות המקרה ברף ראייתי גבוה, בעיקר לאור המועד בו נטען כי בוצע, ואין בתחושותיה הסובייקטיביות של העדה כדי ליחס לאירוע גוון מיני ו/או פלילי כפי שמייחסת לו הנתבעת. איש מאלה שהיו עם העדה בסמוך לאירוע ולאחריו לא הגיע לעדות, לא הובאה כל עדות שהעדה סיפרה את הסיפור מיד לאחר שלטענתה אירע, ולכן לא הוכח בפני מקרה של אונס או הטרדה. כאמור, הנתבעת לא ביצעה בדיקה ראויה עם אנשים הקשורים באירוע ולא הרימה את הנטל הראייתי להגנתה גם במקרה זה.

הפרסום השלושה עשר

68. ביום 17.11.27 פרסמה הנתבעת ב"פייסבוק" תגובה שהגיעה אליה, לפיה התובע, לא מזמן ניסה לאנוס מישהי. התובע טוען כי דרישתו להעביר אליו את החומר הראייתי נענתה בתגובה שעליו לפנות לגל"צ. לא הובאה כל עדות כזו. דומה כי מיותר לציין כי האשמתו של פלוני באונס, ללא כל ראיה ו/או עדות מהווה לשון הרע ברף הגבוה, והנתבעת אף לא טענה לכל הגנה העומדת לה בעניין זה. גם כאן לא הרימה הנתבעת את הנטל המוטל עליה להגנת אמת דברתי.

עדויות נוספות שהובאו במהלך דיון ההוכחות

69. גב' א.פ. הצהירה שבשנת 1990 עת ישבה בבר "השופטים" על הספה, התובע נכנס התיישב לימינה והניח את ראשו על בטנה, נגע בה והיא הרגישה חסרת אונים. היא הרגישה שהתובע "מחופף" והייתה נסערת ומושפלת מכך שהתובע נגע בה בצורה מינית. לטענתה, כאשר חברתה אמרה לו שהעדה בהריון התובע "תקע" בכוח 2 אצבעות מתחת לצלע השמאלית שלה. היא פנתה לנתבעת לאחר הפרסומים אודות התובע. בחקירתה העידה, שאת הנתבעת פגשה לראשונה בעת שבאה לחתום על תצהיר לצורך עדותה בתיק זה. התובע העיד שכלל אינו זוכר מקרה זה, שכלל לא היה ולא נברא, ואינו מכיר את העדה.

70. העדה לא הסבירה מה כוונתה בביטוי "נגע בי מינית". האם בכך שהניח את ראשו על בטנה, מדובר בהטרדה מינית? במקרה זה טוענת העדה שחברה הייתה עמה בבר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552 זהבי נ' שטייף

ונכחה באירוע, הנתבעת לא ניסתה לדבר עם אותה חברה, לא ביררה מי החברה, ויש לקבוע כי לא ביצעה בדיקה עיתונאית סבירה. עסקינן באירוע שהתרחש, כך על פי הנטען, בשנת 1990 ולא הובאה כל ראיה חיצונית ו/או ניסיון להביאה כדי לאמת את גרסת העדה, דבר שהיה מתבקש והכרחי בנסיבות העניין. מאחר שהנתבעת טוענת להגנת אמת דיברתי, דומה כי נטל השכנוע דווקא רובץ על כתפיה, בעיקר נוכח פרק הזמן שעבר ועדות אחרות אותן ניתן היה לנסות ולאתר, אך דבר לא נעשה. הנתבעת אף לא ניסתה לפנות לבעלי הפאב באותה התקופה כדי לנסות ולאמת את גרסת העדה. מכאן, יש לקבוע כי לא עומדת לנתבעת ההגנה העיתונאית ולא התרשמתי כי יש בעדותה של העדה כדי לחזק הגנת אמת דיברתי בכל הקשור לתקיפה ו/או הטרדה בקשר לאירוע זה. דומה כי הגדרת האירוע כהטרדה מינית נשענת על תחושותיה הסובייקטיביות של העדה, תפיסתה את האירוע ולא יותר מכך. מעבר לכך, כפי שיובהר בהמשך, עדותו של בעלי הפאב אינה מתיישבת עם האירוע הנטען.

71. א.כ. הצהירה שבשנת 2008 פגשה באקראי את התובע ברחוב, היא ניגשה אליו ואמרה לו שהיא מאד מעריכה אותו ובאחת מהפגישות המקריות ברחוב, התובע הציע לה לדבר בדירתו, הם ונפגשו בדירתו מספר פעמים ושוחחו על נושאים שונים. באחת הפגישות ברחוב סיפרה לתובע שנפרדה מהחבר שלה ולאחר מספר ימים, כמו בעבר, הציע לה התובע להיפגש בדירתו, ושם החל לגעת בה וניסה להכניס את ידיו מתחת לחולצה ולמכנסיה. לדבריה היא הרגישה קפואה והתובע נתן לה 20 ש"ח למונית ואמר לה ללכת. לאחר מכן התובע כתב לה "בואי תעשי לי קיצי בגב" והיא השיבה לו שלא יתקשר והקשר ביניהם נותק. עותק מהודעה נטענת זו לא אותר ולא הוגש לתיק. היא פנתה לנתבעת לאחר ששמעה על התחקיר שהנתבעת ביצעה לגבי התובע. בחקירתה העידה א.כ., שלא פגשה את הנתבעת טרם חתימתה על התצהיר לצורך תביעה זו. לדבריה, את ת/2 כתבה לתובע ובו כתוב שאם יהיה לו אומץ שיתקשר, כדי שתגיד לו מה הוא עשה לה לאחר שטייל עם ידיו על גופה. לדבריה, הנתבעת לא שאלה אותה אם היא מוכנה לעבור בדיקת פוליגרף, הנתבעת לא שאלה מי האנשים שידועים על המקרה הזה.

72. מדובר בבגירה שנפגשה עם התובע מספר פעמים בדירתו. בהתאם לתצהירה ועדותה, באחת הפגישות ניסה ליצור עמה קשר אינטימי והיא סירבה ולאחר מכן יצאה מביתו תוך שהתובע נותן בידה תשלום עבור הנסיעה במונית. ייתכן שלאור העובדה שהעדה הסכימה להיפגש עם התובע בדירה מספר פעמים, הבין כי הנה מעוניינת בקשר אינטימי עמו.

73. איני סבורה כי יש לראות במקרה זה יותר מניסיון חיזור של התובע שכשל, כאשר הבין שגב' כ' אינה מעוניינת בקרבתו האינטימית. איני סבורה כי יש להעדיף דווקא את הפרשנות הסובייקטיבית של העדה על פני עדותו של התובע שטען בעדותו שאינו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 43552-11-17 זהבי נ' שטייף

זוכר אירוע מעין זה (ראו פרוטוקול, מיום 22.10.18, עמ' 58, ש' 5-11), וגם אם עסקינן בפרשנות מוטעית של התובע אודות כוונותיה של גב' כ' כלפיו, אין בכך כדי להוביל לכדי הטרדה מינית כמשמעה בחוק. גם כאן לא הרימה הנתבעת את הנטל המוטל עליה להגנת אמת דיברתי ואף לא הציגה כל ניסיון לברור מקיף וענייני אודות המקרה מעבר לגרסתה של גב' כ'.

74. ר.ל., אשר עבדה כמלצרית בפאב "השופטים" הצהירה, כי בשנת 1986 התובע נהג לבוא כמעט מדי ערב, להשתכר ונהג בגסות רוח כלפי נשים. לדבריה, באחד הערבים בהיותו שיכור ניסה התובע נשק אותה בכוח, היא הדפה אותו, הוא קם לעברה בצורה מאיימת אך הבעלים של הבר עצר אותו. לדבריה, מאז התובע נהג להשפילה ולהציג בפני יושבי הבר כמופקרת. היא פנתה אל הנתבעת לאחר הפרסומים אודות התובע. ב"כ הנתבעת טענה, כי עניינה של ר.ל., הובא כעדות נוספת ואינו מושא הפרסומים במסגרת כתב התביעה. הנתבעת, העידה, שלא פרסמה דבר שקשור אל ר.ל. אך כיוון שהתובע תבע אותה וטען שהיא שקרנית והמציאה את הפרסומים וכיוון שר.ל. פנתה אליה בעבר, נראה לה לגיטימי לפנות אליה ולשאול אותה אם היא מוכנה לבוא להעיד.

75. ב"כ התובע הקריא לנתבעת מתוך התכתבות הפייסבוק בין ר.ל. לתובע מיום 20.8.11 כדלקמן: **"אנחנו מכירים מפעם לפני מיליון שנה אזור סוף שנות השמונים מהשופטים. מלצרותי שם בתקופת שרלי בוזגלו איתן דרור ואיציק. כיום אנחנו מכירים באופן עקיף, הנה אפילו ביליתי היום את כל הבוקר בדירתך המשתפצת בצורה מקסימה דרך אגב."** לטענת הנתבעת, ר.ל. החליטה פתאום, שאינה מוכנה להעיד והיא מושכת את התצהיר שלה, היא לא נימקה את הסיבה, אך לתחושת הנתבעת זה קשור להתכתבות ביניהם לאחר מכן.

בסופו של יום, עדה זו לא נשמעה ותצהירה נמשך. משכך, אין לייחס כל משקל לעניינה של ר.ל. במסגרת תובענה זו.

76. לעניין התנהלותו של התובע בברים והרגלי השתייה שלו, העיד מטעמו עו"ד יצחק ברנר, שהיה בעבר בעלים של פאב "השופטים" במשך 35 שנה והכיר היטב את התובע והרגלי השתייה שלו. לדבריו, התובע נהג לשתות ערק ולעיתים ברנדי, אך לא שתה ויסקי והוא מעולם לא ראה את התובע נוהג באלימות, הוא לא היה גס רוח ו/או תוקפן כלפי נשים, לטענתו של ברנר, הקפת הבר אותה מתארת העדה הינה הפוך למקום בו נהג התובע לשתות, והוא מעולם לא השתכר עד לאובדן חושים. גם בימים בהם לא היה בבר, שותפו היה מעביר לו מידע מלא על מה שאירע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

בבר בהיעדרו. לדבריו, אילו היה בפאב אירוע כפי שמתואר ע"י העדה לגבי התובע היה נחרט בזיכרונו.

עוד לדבריו: "להגיד שנתן היה שתוי בתחילת הערב זו גם אמירה קצת לא הגיונית. אם נתן היה שתוי בהתחלת הערב, קודם כל יש פה עוד בעיה. הגייפ של נתן עומד ליד הפאב, והוא הולך לעוד פאבים, ונוסע לפה, לשם. איך הוא נוהג? מה פתאום? נתן בחיים, בחיים אני לא ראיתי את נתן באיבוד שליטה של שתייה. וגם אף אחד לא ראה אותי באיבוד שתייה של שליטה לפני שתיים או שלוש בלילה. אתה שותה כל יום, כל יום, אתה פשוט לא שיכור. ובטח לא בשלבים הראשונים של הלילה.נתן היה בא מוקדם. כשאני הייתי בא מהבית בסביבות שעה תשע וחצי, הרבה פעמים כבר הייתי רואה את נתן שם."

עוד העיד מטעם התובע מר שאל טבת, אשר במשך 37 שנים יום, הקים והפעיל ברים ומסעדות בתל אביב החל משנת 1981 ועד היום, והיה הבעלים במשך 17 שנה, החל משנת 1997 של הבר "סטפן בראון". לדבריו, הוא היה מודע לכל אירוע בבר והתובע הגיע לבר כחמש פעמים בשנה והתנהג בנימוס. טבת העיד כי אינו מכיר את האחיות ש., אך אם היה מתרחש אירוע כפי שהן תיארו, הסיפור היה מגיע לאזניו כבעלים, ומעולם לא התרחש אירוע מסוג זה.

77. לפני עדויות סותרות לגבי התנהלות התובע, ובמיוחד כלפי נשים, כאשר שני העדים מטעמו, מנהלי ובעלים של הברים אליהם התייחסו בעדויות, טוענים שאילו היה אירוע כמתואר, הוא היה מובא לידיעתם. לא הוכח לפני שאכן אירעו המקרים הנטענים בברים/פאבים, כאשר העדויות סותרות את עדות הבעלים, בכל הקשור לאירועים ב"סטפן בראון" ו"השופטים". עדויותיהם של מר טבת ומר ברנר היו סדורות ועקביות, השכל הישר מלמד כי ככל שהיה ממש באירועים הנטענים, ולאור מעמדו של התובע כאיש תקשורת מפורסם, סביר שהאירועים היו זוכים לחשיפה ולהד תקשורתי, דבר שלא קרה בזמן אמת.

78. כפי שפרטתי בהרחבה בפסק דין זה, טרם כל פרסום, הנתבעת לא ביצעה בדיקה עיתונאית ראויה וסבירה, כמו גם בדיקה עיתונאית קפדנית וזהירה, טרם פרסום מעשים כה חמורים לגבי התובע, שהינו איש תקשורת מפורסם ומוכר, כאשר עסקינן בטענות כלפי התובע, אשר ניצבות לטעמי ברף הגבוה ביותר, בכל הקשור להוצאת דיבתו של אדם. הנתבעת לא ערכה תחקיר מעמיק ויסודי אודות פרטי המקרה כאשר לא ראינה עדות רלוונטיות שנכחו בחלק מהאירועים הנטענים, כפי שפורט לעיל. הנתבעת אף לא יצרה קשר עם בעלי הפאבים הקשורים לפרסומים כדי לקבל גרסתם ו/או כדי לבדוק אם זוכרים את פרטי המקרה, בעיקר כאשר עסקינן באיש תקשורת מפורסם, כאשר דווקא התובע מצא לנכון, ובצדק, להביא אותם לעדות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

כאמור, הנתבעת לא בקשה את התייחסות התובע לאירועים ואיני מוצאת בפנייתה של החיילת לתובע ערב האירוע הראשון שפורסם כמתן תגובה ראויה בנסיבות העניין. מבלי לקבוע מסמרות ו/או להתערב בעבדותו של עיתונאי, סבורתי כי יש לשמור על איזון בין חומרת הטענות למתן התגובה וזוהו האדם שפונה לבקשת התגובה. יתכן שפניה ישירה של הנתבעת לתובע שבקיאח בפרטי האירועים הנטענים היתה מובילה לתוצאה אחרת באשר לעוצמת הפרסום כפי שאירע בפועל.

התנהלות הנתבעת כעיתונאית טרם הפרסומים

79. הנתבעת העידה שאת העדה שסיפרה את הסיפור שבסופן בראון, היא לא פגשה טרם הפרסום, אלא שוחחה עמה טלפונית, והעדה נשמעה לה "כל כך אמינה, כל כך מספרת את הסיפור שלה, וכל כך הרבה כאב, היא הייתה כל כך קוהרנטית. מה לעשות, אני שומעת אין סוף עדויות ביום. אני כבר יודעת להבדיל", לדבריה "תראה, עד היום לא טעיתי. תכף תשלוף את המתחזה, את הדוברת של"

ש. יופי. עכשיו, מה חשוב בזה? עצם האמירה הזאת או חשוב בזה שאת בדקת ונוכחת בכלים עיתונאים, שזה קרה?

ת. עצם העובדה שיש עדות שמגיעות ומספרות לי את הסיפור שלהן, בתקופה שנשים סוף סוף מעיזות אחרי שנים לבוא ולהגיד: כן, זה קרה לי, מבחינתי זה חשוב, ולכן אני גם מפרסמת את זה.

ש. ז"א שהדגש העיתונאי האירוע העיתונאי, החשוב שאת מציגה אותו, הוא אומץ ליבה של אישה מסוימת לבוא ולהגיד את הדבר הזה. לחשוף את עצמה, ת.אם הוא קרא לה והיא טוענת שהוא קרא לה, והיא חוזרת ומספרת אותו הסיפור, אז כן. ש. זאת אומרת שהחשיבות העיתונאית, זה בלהביא את דבריה. ת. אמת.

ש. לא החשיבות העיתונאית זה לתחקר את המקרה ולהביא את המקרה?
ת.אני לא, אני לא משטרה.
ש.את לא משטרה.

ת.אני לא יכולה ללכת ולהתחיל כל עדה שמגיעה אלי, להתחיל להגיע אם היא דוברת אמת כן או לא. אני עושה דברים אחרים, אני עושה דברים אחרים מאוד חשובים, בשביל לגבות את העדות שלה, בשביל לראות שהעדות שלה לא מנותקת....."

"ש. אבל למה את אומרת שיש עוד סיפור אחד, אם לא בדקת אותו?
ת. למה שאני אומרת אותו וזה מה שאמרת.

ש. למה את אומרת שיש עוד סיפור אחד, אם לא בדקת אותו?
העדה: 'א' כי יש. זאת עובדה. וזאת האמת".....

"עו"ד אפשטיין: נכון גברתי. עכשיו תראי. זאת אומרת שהפעולה של הפרסום שלך, הוא חלק מהענישה ברף הציבורי.

העדה: הפעולה של הפרסום שלי, היא לספר את הסיפור שמספרים לי. זה חלק מהעבודה שאני עושה, הרבה מאוד שנים. גם בעילום שם, בתנאי שאני כמי שמפרסמת, יודעת מי היא, מאיפה היא, עשיתי בדיקות ראשוניות לראות שהיא לא ממציאה,
לשאלה:

"כב' השופטת: אני שאלתי אם גברתי היא זו שמחליטה אם יש בסיפור שלה אמת, או לא. זה מה ששאלתי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

העדה: כן. ז"א אני – שוב אני אומרת, מניסיון שלי, ולא טעיתי עד היום בפרסומים. לא טעיתי. אני מקשיבה היטב. צריך להבין, זה לא רק שאני מקשיבה. אני שואלת ושואלת, כב' השופטת: לגברתי אין איזה מומחיות פסיכולוגית או משהו כזה. ז"א עיתונאית עם ניסיון רב. העדה: עם ניסיון רב מאוד, כולל ניסיון אישי, וניסיון של אני מטפלת בזה יום יום.

80. איני מקבלת את טענת הנתבעת, שמניסיונה היא יודעת אם העדות שדיברו עמה רק טלפונית דוברות אמת. לטענתה ביססה את העדויות על "דברים אחרים", אך לא אמרה מהם אותם דברים שתמכו בעדויות עובר לפרסומים. ניסיונה ו/או האינטואיציה של הנבעת אינם תחליף לבדיקה ראויה ולמפגש עם אותן נשים בעיקר בשים לב לחומרת הפרסומים והמעשים הנטענים כלפי התובע, כמו גם משך הזמן שחלף ממועד האירועים הנטענים.

81. הנתבעת העידה שאף פעם אינה טועה, ועד היום לא טענה בכל הקשור לעבודתה המקצועית. וכי היא נוהגת כדבר שבשגרה לבצע בדיקה עיתונאית מקיפה ודקדקנית עובר לפרסום, כפי שנעשה לטענתה גם במקרה זה. מבלי להקיש ממקרה למקרה, דומה כי קביעותיה הנחרצות של הנתבעת באשר לעבודתה, אינן מתיישבות עם התנהלותה כעיתונאית טרם פרסום כל אחד מהפרסומים.

82. אציין, כי כב' השופטת אלמגור בתא (ת"א) 99217/01 ותיק מרק נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ, קבעה באשר לפועלה של הנתבעת: "הכתבת, שהינה כתבת ותיקה ומנוסה העוסקת - דרך קבע - בסיקור ארועים פלילים, מוחזקת כמי שיודעת, או לפחות צריכה לברר בירור יסודי, הכיצד יתכן שעל תלונה בדבר הקמת רעש השוטרים מתנפלים ומכים בנער בן 17. ברור, על פניו, כי חסרה חוליה כלשהי בפרשה שאותה יש לברר באמצעות הצד שכנגד ולא רק באמצעות הנער, אימו ושכנה.... בהמשך נקבע: "כבר מסיפור המעשה מפי הנער היו צריכות להידלק אצל הכתבת נורות אדומות שמא גרסתו אינה מדויקת.

איני מקישה מעניין "ותיק מרק" לענייננו, אך ישנה הלימה בין קביעותיה של כב' השופטת אלמגור לענייננו, באשר לבדיקה עיתונאית נוספת שהייתה נחוצה לצורך ברור האירוע, שלא נעשתה, בדומה לענייננו.

83. אין מחלוקת שהנתבעת פרסמה 13 פרסומים שבהם לשון הרע לגבי התובע. מדובר בלשון הרע שעניינה הטרדות מיניות כמעט מדי ערב בברים השונים, לרבות אונס ומעשים חמורים. חלק מהפרסומים חזרו על עצמם מספר פעמים, ומדובר בחוסר מידתיות בעוצמת הפרסומים לרבות ניסוחם והטון בהם הוצגו, טרם בדיקה ובחינה עמוקה ויסודית של טענות למעשים כה חמורים של התובע, דמות ידועה בציבור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

84. מהעדויות שהובאו לפני, עולה כמפורט לעיל, כי הנתבעת לא ביצעה בדיקה ראויה ולא מילאה את חובתה לבדיקה עיתונאית ראויה, טרם פרסום כה חמור, באף לא אחד מהפרסומים. הנתבעת לא ביצעה בדיקה אחראית ובניגוד לעדותה לפי "זה לא שאני מיד, כל עדות שיש לי אני מיד מעלה, ממש לא! הכול נבדק אצלי. הכול נבדק גם ומגובה. שמדובר בעדות מול עדות אני תמיד מאד מאד זהירה. ונדיר. נדיר שאני מפרסמת אלא א.כ. אני בטוחה במיליון אחוז", הנתבעת לא נהגה כך בבדיקת ולו אחד מהסיפורים שהובאו לפניו טרם הפרסום. ערה אני לטענת הנתבעת לגבי הצורך בהגנה על הנשים שפנו אליה. אך הגנה זו אינה נפגעת מבדיקה עיתונאית טרם הפרסום.

85. עיתונאי בכיר וותיק כמו הנתבעת, ראוי היה שיבצע בדיקות עומק מקיפות טרם פרסומים כה חמורים על כל אדם, מה עוד שמדובר בעיתונאי, ידוע ומוכר. כמפורט לעיל, לא מצאתי כל דחיפות, או מניעת סכנה מהתובע בפרסום המהיר והלא מידתי בכל מקום במדיה התקשורתית, ללא בדיקה ראויה. להזכירנו מדובר באמירות נגד התובע, שנשים חוו ממנו חוויה לא פשוטה, שמונחות על שולחן הנתבעת לפחות 10 עדויות "קשות קשות קשות" נגד התובע, שמדובר לא רק בנשיקות אלא שכאשר הוא שותה הוא נהיה שיכור ואלים, שזה קרה כמעט מדי ערב, סיפורים קשים. בפרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת ביום 16.11.17 כתבה שבידה מעל עשר עדויות של נשים שחוו מעשים מיניים חמורים לכאורה מידיה של התובע לאורך השנים, מקרים קשים, העדויות, העדים ההקלטות, 'כאבי הגוף והנפש של אותם נשים אצלי. עוד תיקיה במדף שעל גבה כתוב נתן ז'הבי עבירות מין לכאורה. בפרסום אחר טענה שבידה התכתבות של התובע עם בנות 17. וביום 17.11.17 כתבה בדף הפייסבוק שלה, "ממקור ראשון יודעת שלא מזמן ניסה לאנוס מישהי בכוח וכמה שהוא אדיוט כי גם ככה היא רצתה להזדיין איתו".

מדובר בפרסומים קשים, מכפישים, מבזים, שמצביעים על התובע כעל "עברין מין" כמעט סידרתי.

86. לגבי העדות של מ.א. בפאב "הפרי לנד" העידה הנתבעת (בע' 97 ש' 9-11): "היא אומרת: אני הרגשתי נורא, הגעתי הביתה, מספרת סיפור נוראי, שהוא מאוד מאפיין נשים שהוטרוזו/הותקפו/נאנסו" דהיינו מדובר בעדות קשה מאוד שלא ניתן לפרסמה ללא בדיקה ראויה, מה עוד שהנתבעת מאשרת בהמשך עדותה שסופר לה על סם אונס, אך הוחלט לא לפרסם זאת.

87. לגבי שיחת הטלפון עם ק.ש. העידה כי "היא מספרת את הסיפור שלה, וכל כך הרבה כאב, היא הייתה כל כך קוהרנטית. מה לעשות אני שומעת אין סוף עדויות ביום. אני כבר יודעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-17 זהבי נ' שטייף

להבדיל; ש. ואת אף פעם לא טועה; ת. לא " (ע' 75 ש' 31-26 פרוטוקול מיום 22.10.18). ובעי' 81 ש' 25-28 העידה: **"אני לא יכולה ללכת ולהתחיל כל עדה שמגיעה אלי, להתחיל להגיע אם היא דוברת אמת כן או לא. אני עושה דברים אחרים מאוד חשובים בשביל לגבות את העדות שלה, בשביל לראות שהעדות שלה לא מנותקת"**. כאמור, הנתבעת לא הציגה אילו דברים היא עושה כדי לגבות את העדויות שמגיעות אליה.

88. טענת הנתבעת לפתקאות עם תרשומת העדויות, הנתבעת לא המציאה ולו אחת מהפתקאות, גם טענתה בפרסום מיום 16.11.17 בדף ה"פייסבוק" שמעל 10 נשים חוו לכאורה מעשים מיניים חמורים מהתובע, דברים קשים "עוד תיקייה במדף שעל גבה כתוב נתן זהבי עברות מין לכאורה", לא הוכחה. לא הובאה כל עדות של **"נמעט אונס"**. כפי שפורט לעיל, הנתבעת לא נפגשה ולו עם אחת מהנשים שפנו אליה טרם הפרסומים ונתנה אמונה וביטחונה באינטואיציה הפנימית שלה ותחושות הבטן, מה שאינו מהווה כלל בדיקה ובוודאי לא יכול להיחשב כבדיקה עיתונאית ראויה. איני סבורה כי "רוח התקופה" מקנה זכות לפרסם בכל תחנת רדיו אפשרית ו/או טלוויזיה טענות קשות כלפי אדם ברף הגבוה ביותר, ללא קבלת התייחסות פרטנית לכל אירוע ואירוע מהאדם שכביכול ביצע את אותם אירועים המיוחסים לו, וזאת בעיקר כאשר יש פער משמעותי בין העדויות עצמן לפרשנות הסובייקטיבית שניתנה להן, כפי שיפורט בהמשך.

89. כפי שציינתי, קמפיין "ME TOO" והעלאת המודעות לתופעת ההטרדות המיניות הנה חשובה וראויה, אך דווקא לאור הקמפיין "רוח התקופה", על עיתונאי ותיק ומקצועי, לבדוק היטב כל ידיעה שמגיעה אליו בנושא זה. סבורתני, שהנתבעת לא פעלה כעיתונאית סבירה ואחראית במקרה נשוא תביעה זו.

90. לא ניתן להתעלם מעדות עדי התובע, בעלים ומנהלי אותם ברים בהם לכאורה אירעו האירועים החמורים, אשר העידו על התובע כמי שלא השתכר, שלא נהג באלימות מילולית או חוסר נימוס כלפי נשים ושללהבתם, האירועים הנטענים לא אירעו באותם פאבים שהיו בבעלותם. עדותם מחזקת טענת התובע ומחלישה בצורה נכרת טענות הנתבעת בקשר לאירועים שהתרחשו באותם מקומות.

91. אין להתייחס בפסק דין זה למפורט בס' 22 לסיכומי הנתבעת, באשר לא הובאה כל עדות בנושא וזהו סיפור שעולה לראשונה בסיכומים בלבד. כך גם לא אתייחס בפסק הדין, למקרים נוספים שלטענת הנתבעת סופרו לה, על מעשים מיניים של התובע, מבלי שהובאה עדות לכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 43552-11-17 זהבי נ' שטייף

הגנת אמת דיברתי

סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע כך: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".
שתי דרישות אפוא להגנה זו: ראשית, שהדבר אשר פורסם היה אמת; שנית, שהיה עניין ציבורי בפרסום. להרחבה ר' גם א' שנהר בספרו דיני לשון הרע, 1997, עמ' 215-216.

92. איני מקבלת את טענת הנתבעת שהתקיים במקרה דנן עניין ציבורי שהצדיק את הפרסום. דווקא בפרסום למעשים מיניים כה חמורים ולכאורה רבים, ובמיוחד לגבי אנשי ציבור, האינטרס הציבורי מצריך להימנע מהכפשה כה חמורה ולא מידתית של אדם טרם עריכת בדיקה ראויה בעיקר כאשר עסקינן במקרים שהתרחשו לפני עשרות שנים וכאמור, אין מדובר באדם המהווה סכנה לציבור, ואו שהוכח שהורשע בעבירות מין ואין כל הצדקה לפרסום כה דחוף ואף לא מידתי. הנתבעת חזרה על טענותיה בכל אתר תקשורת שאפשר לה זאת, שוב ושוב, תוך שהיא מעצימן אותן, ומוסיפה פרשנות סובייקטיבית לעדויות ולעיתים קובעת בצורה נחרצת כי עסקינן בעובדה מוגמרת.

93. כאמור, קבעתי כי הנתבעת לא הוכיחה את האירועים הנטענים ברף הראייתי הנדרש בהתאם לחומרתם והמיוחס להם. מעבר לכך, הנתבעת לא הסתפקה בהבאת העדויות שלטענתה הן אותנטיות, אלא הוסיפה פרשנות סובייקטיבית, כפי שיפורט בהרחבה. בראיון לאבי רצון במסגרת התוכנית "רצון חופשי" מיום 14.11.17 טענה בשידור: "... ובסוף מסתבר שהם אלו שעשו את אותם דברים אם לא חמור יותר, אז בואו קודם נתנקה אנחנו... יש אנשים שחושבים שהכול מותר להם. שאם קוראים להם בשם כזה או אחר, נתן זהבי או סילבן שלום או עמנואל רוזן או אפילו ניסאן סלומיאנסקי- מותר להם זה בסדר. הכוח מעוור, הכוח מסמא ואולי אתה יודע, תוסיף לזה כוסית אחת או שתיים של שתייה...". כאשר נשאלה על ידי מר רצון אם ישנם עוד מקרים ענתה: "אני בטוחה שיש". בהמשך הראיון הוסיפה: "... אנחנו לא צריכים שהם ישבו בכלא, ממש לא, אבל, למען יראו וייראו ושידעו שהשנים והזמנים השתנו". (פרסום רביעי). במסגרת הראיון למר שנרב ביום 15.11.17 טענה: "... בסופו של דבר העובדה היא עובדה, אני רק שליח". בהמשך טענה: "... תראה העובדות מדברות בעד עצמן" (פרסום שביעי). ביום 16.11.17 בראיון לגבי אילנה דיין אמרה בשידור: "... ואני מדברת כרגע על עשר עדויות קשות, קשות, קשות". (פרסום עשירי). בפרסום בעמוד הפייסבוק מיום 16.11.17 טוענת: " כאבי הגוף והנפש של אותן נשים אצלי". באותו היום פרסמה הנתבעת בעמוד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552 ז'הבי נ' שטייף

הפייסבוק שלה: "התכתבות של אדון נתן ז'הבי עם נערת בנות 17 ותלמידות תיכון, הן שולחות לי את ההתכתבויות". ו"עוד תיקייה במדף שעל גבה כתוב נתן ז'הבי עבירות מין לכאורה", "מהרגע שהוא השתלח בי הגיעו אין סוף עדויות". (פרסום שנים עשר). ביום 17.11.17 כתבה הנתבעת בעמ' הפייסבוק שלה הודעה שלדבריה קבלה ובה נרשם: "...ממקור ראשון יודעת שלא מזמן ניסה לאנוס מישהי בכוח". (פרסום שלושה עשר).

94. איני יורדת לסוף דעתה או כוונתה של הנתבעת במפורט בס' 38 לסיכומיה, האם עצם העובדה שלא פרסמה שהתובע הטריד, או אנס, או תקף, אלא פרסמה סיפורי נשים שאותם ליוותה הנתבעת עצמה בתיאור של מעשים חמורים וקשים, אינם מהווים פרסום לשון הרע, האם אין בפרסומים אלה כדי להצביע על כך שהנתבעת מייחסת לתובע מעשים אלה?

95. הנתבעת מקישה מפסק דין בעניין "יונתן מילוא" כדי לבסס טענה שהנה רק "השליח" שהוציא לאור את דברי העדות פשוטם כמשמעם (ראו סעיף 38 לסיכומי הנתבעת). האומנם? בדבריה של הנתבעת ישנה לכל הפחות פרשנות סובייקטיבית של הדברים, ומדבריה משתמע בצורה בהירה כי מייחסת לתובע את עצם ביצוע המעשים גם אם בחלק מהמקרים אינה אומרת זאת בצורה מפורשת. בתוכנית של אבי רצון מרמזת על כך שהעדויות איתנות ומעידות הלכה למעשה על ביצוע המעשים ושיתכן שנעשו בזמן שהתובע היה בגילופין. הנתבעת אף משתמשת במילה "כלא" כדי ליתן לעדויות גוון פלילי מעבר לגוון מיני, אך טוענת כי עסקינן בעדויות שחל עליהן חוק ההתיישנות, וניתן להבין מדבריה כי רק בשל כך, התובע לא יועמד לדין. למר ישי שנרב טוענת כי "עובדה היא עובדה" ומציגה את עצמה כ"שליח" שרק עושה עבודתו, כאשר ה"עובדות מדברות בעד עצמן". לפני אילנה דיין טוענת שעסקינן בעשר עדויות קשות וחוזרת על המילה שלוש פעמים כדי להדגישה. בעמוד הפייסבוק טוענת הנתבעת אודות כאבי הגוף והנפש של העדות ומעצימה עדותן עוד טרם התבררה כדבעי, וכי בידיה התכתבויות של נערות, בלשון רבים, כאשר בפועל הוצגה התכתבות אחת בלבד של גב' ש.ב.. אם לא די בכך, בפרסום האחרון מיום 17.11.17 טוענת כלפי התובע עבירת אינוס, ללא כל ביסוס, על כל המשתמע מכך.

96. הנתבעת טוענת בסיכומיה: "... הרי שכל הפרסומים היו ז'הירים, מוקפדים הניסוח של הנתבעת נקט לשון ז'הירה במילים כמו לכאורה וכדומה". (ראו סעיף 32 בסיכומי הנתבעת). סבורתני כי טענה זו של הנתבעת רחוקה מהמציאות. התייחסויותיה הסובייקטיביות של הנתבעת כלפי העדויות, לטעמי, שומטת הקרקע תחת טענת אמת דיברתי, עליה מבססת, בין היתר, הגנתה. כלומר, הגם שקבעתי כי לא הוכח לפניי כי האירועים נשוא התובענה אירעו ולא הוכח כי הנם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

הטרדה מינית, התוספות אותן הוסיפה הנתבעת אודות האירועים הן פרשנות אישית וסובייקטיבית שלה את הדברים, כאשר ניסוח הדברים נעשה בצורה חריפה, חד משמעית, ולפרקים אף בצורה שאינה מדויקת. דומה כי המאזין ו/או הקורא הסביר מקיש מדבריה ומהטון בו נאמרים כי עסקינן באמת ברורה, מוחלטת וחד משמעית. הביטוי "הגיעו אין סוף עדויות" אודות התובע, מציג את התובע בעיני המאזין/קורא הסביר כמטרידן סדרתי, וברור כי אין עסקינן "באין סוף עדויות", ודומה שדברים אלו בהירים גם לנתבעת.

97. איני מקבלת טענת הנתבעת כי גם אם היו אי דיוקים בפרסומים, עדין עומדת לה הגנת אמת דיברתי. הפרשנות של האירועים הנטענים בכלי התקשורת אינם "פרט לוואי שאין בו כל פגיעה של ממש" כמשמעו בחוק. טענה להיקף עדויות שאינו קיים, אי דיוקים קיצוניים באשר לאירועים, העצמת הפרסומים תוך חזרה עליהם בתוכניות שונות, מתן קונוטציות פליליות לאירועים, קביעה סובייקטיבית באשר לאירועים, ואמירות כאלו ואחרות בדבר משמעותם המשפטית של האירועים, אינם יכולים להיחשב "כפרט לוואי" שאינו משפיע על תפיסת הציבור את הפרסומים. שימוש חוזר במילה "לכאורה" אינו יכול להועיל לנתבעת כמי שזוהרה בפרסומיה, כאשר בפרסומיה חזרה שוב ושוב על אותם הדברים תוך שמייחסת לעדויות פרשנות סובייקטיבית בניסוח שאינו משתמע לשני פנים, לא בצעה את הבדיקות הראויות, לא דייקה בפרטים בהערותיה לפרסומים בכלי התקשורת, לא פנתה לתובע באופן ראוי לצורך קבלת תגובתו, ודאגה להציג מצג כי סוגיית ההתיישנות עומדת כפסע בין התובע לבין הרשעה פלילית.

98. לאור כל המקובץ לעיל, אני מוצאת שהנתבעת נהגה בחוסר תום לב בפרסום "סיפורים" שסופרו לה ע"י נשים, מבלי לבדוק את אמיתותם בכלים העיתונאיים המתבקשים (עובר לפרסום כפי שפורט לעיל) באופן חסר מידתי לחלוטין, תוך שהיא חוזרת על הפרסומים שוב ושוב. כמו כן, הפרשנות של הנתבעת בכלי התקשורת השונים שחרגה בצורה שאינה מידתית מהעדויות שהובאו כהווייתם שוללת אף היא הגנת אמת דיברתי כמשמעה בחוק, כאשר גם העדויות עצמן אינם מוכיחות ברף הראייתי הנדרש, בנסיבות העניין, את המשמעות המיוחסת להן. משאלו הם פני הדברים, סבורתני כי לא עומדות לנתבעת ההגנות שבחוק בקשר לפרסומים.

סוף דבר

כב' השופטת אביגיל כהן קבעה כי בתביעות מעין אלו הנשענות על פיצוי סטטוטורי אין לערוך חישוב אריתמטי מדויק, אך יש לבחון נסיבותיו של הפרסום והיקפו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552-11 ז'הבי נ' שטייף

בעניין "יעקב בוזגלו" קבעה: "כפי שכבר ציינתי בעניין סרנה (סעיף 16 לפסה"ד), פסיקת פיצוי סטטוטורי אינה נעשית על בסיס חישוב אריתמטי מעצם טבעה. בית משפט מתחשב בנתונים רבים כגון: מעמד הניזוק, היקף ההשפלה, טיב הפרסום ואמינותו, היקף תפוצת הפרסום ועוד". (ראו ע"א 18-11-36859 יעקב בוזגלו נ' מוטי פשכצקי (13.2.19)).

כך נקבע בעניין שיעור הפיצוי הראוי: "שיעור הפיצוי נגזר, בין היתר, מחומרת הפגיעה שארעה. ככל שאופי ההאשמות המיוחסות לנפגע חמורות יותר, כך ראוי להגדיל את סכום הפיצוי (פרשת רוזנבלום, בעמ' 595; פרשת פרידמן, בעמ' 244). עשיית שימוש בתיאורים פוגעניים במיוחד יצדיקו החמרה בפסיקת הפיצויים (על החמרה בפסיקת הפיצויים בייחוס תכונות נאציות לאדם ראו פרשת אלוני, בעמ' 531; פרשת ברדוגו 2001). על החמרה בפסיקת הפיצויים עקב ייחוס תכונות אופי שליליות לאדם ראו, פרשת קליין, שם). עוד יתחשב בית המשפט בתפוצת הפרסום, והיא תהווה שיקול חשוב בקביעת גובה הפיצוי (פרשת רוזנבלום, בעמ' 594). פרסום בתפוצה גדולה, כגון פרסום באמצעי התקשורת, מחמיר את הפגיעה ומצדיק הגדלת הפיצוי (פרשת פרידמן, בעמ' 245; פרשת מיכאלי, בעמ' 1-570; שנהר, בעמ' 5-384). להתנהגות הניזוק ולמעמדו קודם לארוע הפגיעה ולאחריו ינתן משקל בהערכת הפיצוי. כן ינתן משקל להתנהגות הפוגע בעת הפרסום, לפניו, ולאחריו. ינתן משקל לעובדת התנצלותו, או סירובו להתנצל, ודבקו באמירות הפוגעניות בלא לחזור בו מהן." (ראו רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקר 12.11.06, פסקה 32 לחוות דעתה של השופטת אילה פרוקצ'יה).

כאמור, לפניי 13 פרסומים אותם פרסמה הנתבעת בכלי תקשורת שונים ובתוכניות שונות. פרסומים 1-4 הנם חזרה על אותו אירוע נטען (בתוכניות שונות), לצד תוספות שהתבררו שאינן נכונות. כאמור, בפרסום הרביעי מוסיפה הנתבעת פרשנות סובייקטיבית לאירוע, כפי שפורט. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש לראות באירוע הנטען ב"סטפן בראון" כפרסום אחד, אלא ארבעה פרסומים נפרדים שכל אחד מהם עומד בפני עצמו ומעצים את קודמו. שאר הפרסומים הנם הוצאת דיבתו של התובע ברף גבוה כאשר הנתבעת מייחסת לפועלו הטרדות מיניות, עבירת אינוס ואף בעילת קטינה.

בקביעת הפיצוי לקחתי בחשבון את עוצמת הפרסום, היקף הפרסום, מספר הפרסומים באמצעי התקשורת ובתוכניות השונות, הטענות המיוחסות לתובע **בפרסומים שחלקן מצויות במתחם הענישה הפלילית**. עוד התייחסתי לבדיקה העיתונאית המצופה בנסיבות המקרה שלא נעשתה, לכשל שנעשה בעניין הפניה לתובע לצורך מתן תגובתו, ולפרשנות הסובייקטיבית באמצעי התקשורת אותה נתנה הנתבעת לפרסומים, כאמור. התייחסתי בנוסף לעובדה כי עסקינן בתובע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-11-43552 זהבי נ' שטייף

שהנו איש תקשורת מוכר, לפגיעה המקצועית, התדמיתית ולמוניטין של התובע. כאמור, כפי שקבעתי, הפרסומים הנם הוצאת דיבתו של אדם ברף גבוה, עם זאת, לא מצאתי כי כוונתה של הנתבעת הייתה לפגוע בתובע במכוון. לאור קביעותי לעיל, לא מצאתי שאף עומדות לנתבעת ההקלות המנויות בסעיף 19 לחוק, וממילא היא אינה טוענת להן בהגנתה.

מצאתי לפסוק לתובע סך של 30,000 ₪ בגין כל פרסום, ובסה"כ 390,000 ₪.

לאור כל המקובץ לעיל, התביעה מתקבלת בחלקה. **הנתבעת תשלם לתובע סך של 390,000 ₪** כמו כן, הנתבעת תישא בהוצאות התובע, בגין ניהול ההליך ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 30,000 ₪. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ט, 07 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

אושרי פרוסט-פרנקל, שופטת בכירה